

RASKRABBEL

Voor Nederlandstalige mensen in Oman

Jaargang 17

Nummer 1

Oktober 2001

WADI'S

WADI'S

Eerste Krabbel

Colofon

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt vijf maal per jaar.

Vaste medewerkers redactie:

Mathieu Bouwman,
Jaap Croese, Machteld Hofman,
Gina Nieuwendijk en Michael Dukker.

Omslag:

Gina Nieuwendijk

Illustraties:

vermelding bij illustraties zelf

Correcties:

Geja Haddingh
Arjan Leijns
Nicole van Voorst Vader

Financieel beheer en advertenties:

Jaap Croese
tel: 566390 of GSM: 9327056

Samenstelling:

Machteld Hofman
tel: 678630

Pagina opmaak:

Gina Nieuwendijk

Druk:

Mazoon Printing Press,
Ruwi via Kyocera Ecocystm FS-400

Distributie & Abonnement:

Abonnement kosteloos en aan te vragen via het correspondentie-adres:

Gina Nieuwendijk DSM/CP,
P.O. Box 81,

Muscat 113. tel/fax: 678316

of e-mail: redactie@raskrabbel.com

Website:

www.raskrabbel.com

Distributie & abonnementen buiten

PDO/Oman LNG:

Jaap Croese
tel: 566390 of GSM: 9327056

Sponsors:

zie adverteerders-index.

Uitgave mede mogelijk gemaakt door:

اللجنة الهولندية - عمان
Holland Committee Oman

a division of Ras al Hamra
Recreation Centre

Beste Mensen,

Net een paar oude Raskrabbels doorgenomen om te kijken hoe dat nu eigenlijk moet: een inleiding schrijven. Kwam tot de conclusie dat ik het maar op mijn eigen manier doe.

Tja, de rolverdeling is wat gewijzigd binnen de redactie. Jaap is nu ook lid van het Holland comité en zal zich nu bezig houden met het financieel beheer en de advertenties. En ik neem dus de hoofdredactie over. Gina blijft de lay-out doen.

Esther Tangelder is uit de redactie gestapt en ook Roosmarijn Roggeveen heeft ons verlaten. Zij zullen ons echter nog wel assisteren, af en toe. We zijn heel blij met de komst van Michael Dukker. Hij gaat de website overnemen van Marjon Bakker. Succes! Wij willen hen bedanken voor hun inzet. Mathieu blijft de kinderpagina doen.

Zoals u merkt is de redactie erg klein geworden. We zijn dus nog steeds op zoek naar nieuwe mensen. Alstublieft, het is echt heel leuk om te doen! U hoeft niet per se bij de redactie, u kunt ook gewoon net als Karin Brakel een vaste rubriek schrijven. Daar zijn we namelijk ook heel blij mee!

Allereerst wil ik terug komen op de vorige Raskrabbel. Daar zijn helaas toch wat foutjes in geslopen. Zo miste een gedeelte uit het stuk van Marko over de Island Swim en zijn de foto's van het Oranje Bal niet gemaakt door Karin, maar door Roosmarijn. Onze excuses hiervoor.

Een nieuw jaar en dus weer 5 nieuwe Raskrabbels. WADI'S is het thema, met dit maal de letter W. Deze eerste aflevering staat vol met W's. Weggaan uit Oman, wennen aan Oman (bedankt nieuwkomers, voor jullie bijdrage!!!), wind, water, wijn proeven, websites en natuurlijk ook een waditocht. Daarnaast hebben we wat ingezonden stukken uit Nederland: o.a. de gedichten van de 15 jarige Patricia Spuy en ook staan de foto's het openingsfeest erin!!

De volgende Raskrabbel zal dus het thema A hebben, wederom van het woord WADI'S. U gaat vast wel eens op pad. Dus: klim in de pen en beschrijf uw Avontuur!

Veel leesplezier!

--Machteld Hofman

**Deadline decembertijdschrift:
24 november 2001
Thema: letter A
Deze Raskrabbel komt uit in december**

i
n

Wonen aan Wonen

O
m
a
n

- Foto: Gina Nieuwendijk

Als nieuwkomers is ons gevraagd om een bijdrage te leveren aan deze editie van de Raskrabbel met als thema de letter W, vandaar wennen aan wonen in Oman. De zeevracht met onze computer was net gearriveerd dus ben ik op een avond maar eens achter de pc gekropen.

Ikzelf ben op 7 juli jongstleden aangekomen en Veronique, Siobian en Duncan zijn later (op 15 augustus) aangekomen. Het grootste voordeel van het eerder komen was dat ik reeds allerlei processen kon opstarten. Met name al het papierwerk maar ook zeer praktische zaken zoals het huis, een maid en de auto's waren al geregeld voordat de rest van de familie kwam. Ook had ik inmiddels de omgeving kunnen verkennen en wist ik de diverse winkels te vinden en bovendien kon ik de eerste weken ook alle tijd aan mijn werk bij PDO besteden.

Tijdens mijn eerste weken in Oman ben ik direct opgenomen in een groep andere "vrijgezellen". Al met al ben ik zowat alle weekends op pad geweest en heb al aardig wat gezien in een korte tijd (Wadi Bani Khalid, Wadi Umq, the Sink Hole, Tiwi Beach) en heb een nacht in de Wahiba Sands doorgebracht.

De eerste twee weken hebben Siobian en Duncan nog vakantie gehouden en veel tijd bij het zwembad doorgebracht. Ze hebben daar al veel vriendjes gemaakt en ook klasgenootjes leren kennen, wat de eerste schooldag makkelijker maakte.

Ook Veronique heeft diverse expat-vrouwen leren kennen bij het zwembad en andere gelegenheden. Langzamerhand komen we er nu achter bij welke "vrijgezel" welke vrouw hoort.

Ik ben pas drie jaar geleden bij Shell gaan werken en één van de redenen om voor Shell te gaan werken was het feit dat ik graag in het buitenland wilde gaan werken.

Veronique heeft een groot deel van haar jeugd in het buitenland doorgebracht en zag dat ook wel zitten. We hebben de kinderen vanaf het begin steeds verteld dat we zouden gaan verhuizen naar het buitenland, dus ze zijn opgegroeid met het idee van wonen in het buitenland.

Bij Shell werkte ik als financial controller voor New Business Development - Middle East en ik heb vele trips gemaakt naar het Midden Oosten (Kuwait, Saoedi Arabië, Iran, Abu Dhabi, Dubai en Qatar). Ik voelde me altijd wel thuis in het Midden Oosten en toen de gelegenheid kwam om naar Oman te gaan, hebben we met z'n allen besloten om te gaan.

Vanuit één van mijn trips, in maart 2001 naar Saoedi Arabië, ben ik een dag op bezoek geweest bij PDO en heb ik met diverse mensen gesproken en foto's gemaakt voor het thuisfront. Met name voor de kinderen waren de foto's en de andere informatie over school die ik van Chris Vis had gekregen zeer belangrijk.

We zijn hier nu drie weken met z'n allen en het lijkt wel of alles gewoon doorgaat zoals in Nederland. Het huis is ingericht, de kinderen gaan met plezier naar school, spelen bij of met vriendjes thuis, Veronique gaat weer paardrijden. Het meeste moesten de kinderen nog wennen aan het feit dat ik elke middag thuis kom eten en daarna toch weer naar PDO ga.

De eerste bezoeker vanuit Nederland dient zich al eind september aan om onze verhalen over het goede leven in Oman eens zelf te aanschouwen.

--John van Sliedregt (OMF)

Van Waddinxveen (NL) naar Woking (UK) naar de Wadi's van Oman!

Een warm welkom in Oman.

Gearriveerd 's avonds laat op Seeb International Airport, de 27e augustus, begon het al bij het uitstappen van het vliegtuig.

Als of we in een over-verhitte elektrische deken stapten, eenmaal buiten. We vertrokken met redelijk goed weer uit Nederland, maar deze warmte rond middennacht verwacht je toch niet helemaal.

Daarna naar het Visa-hok, waar het woord PDO werkelijk een toverwoord is. Lange wachtrijen werden gepasseerd en voordat we het wisten, werden onze koffers al in een busje geladen en waren we op weg naar ons voorlopige nieuwe huis. Daar kregen we een sleutel en tegen Wouter werd er gezegd dat hij om 07.00 uur de volgende ochtend klaar moest staan, dan werd hij opgehaald om naar PDO te gaan.

Aan alles was gedacht, dus ook de eerste behoeften voor een ontbijt waren aanwezig in de ijskast. Wouter dus weg om 07.00 uur en daar zat ik dan. Maar niet voor lang. Om 09.30 ging de telefoon en daar meldde Margareth vd Hoeven zich, of ze langs mocht komen en dan zou ze een rondje kamp met ons gaan rijden.

Geweldig, niet de hele ochtend vast zitten met 3 kinderen, die natuurlijk net zoals ik ontzettend nieuwsgierig naar de omgeving waren.

Rondje club, zwembad, tennisbanen, langs het strand, de dichtstbijzijnde winkel etc. Voordat we het wisten was het 12.00 uur en kwamen

alle mannen thuis voor de lunch, ook Wouter dus. In zijn nieuwe tijdelijke PDO-bolide. Wat wij niet wisten; met deze auto voor de deur zijn wij een groot reclame-bord voor iedereen die of werk zoekt of een auto aan ons wil slijten. Maar daar kwamen wij snel genoeg achter.

Werken.

Om 07.00 op je werk zijn, is voor zo'n nachtmens als Wouter een "echte uitdaging"! Maar alles went, met al die nieuwe indrukken en de warmte ga je 's avonds best wel op tijd naar bed en ben je daardoor ook gelukkig weer op tijd wakker. De eerste dagen bestonden uit het heen en weer rennen tussen verschillende afdelingen om al het papierwerk (labour card, Omaans rijbewijs, PDO-kaart enz.) geregeld te krijgen. Veel handen schudden en heel veel moeilijke namen onthouden (bij het juiste gezicht ook nog eens).

Wonen.

Vanuit Engeland hadden we natuurlijk al advies gekregen van "oud Oman-PDO"-bewoners, hoe de huizen lagen, waar ze lagen, wat de voor- en nadelen van de diverse locaties waren, enz. Met deze adviezen op papier en het papier van PDO van welke huizen beschikbaar waren, zijn we gaan zoeken en kijken. Pfff, moeilijk. Waar doe je goed aan. Dichtbij klasgenootjes van de kinderen (die misschien volgend jaar weggaan) of een leuk huis, maar niet tussen de Nederlandse

kinderen? Langer wachten in het tijdelijke huis, totdat het "perfecte huis" misschien leeg komt?

Wagens.

Op de avond van aankomst hing er al een envelop op de voordeur van meneer Isuzu, dat hij snel langs zou komen met de perfecte wagen voor ons. Snel was hij inderdaad; de volgende dag stond hij voor de deur en maakte hij een afspraak met Wouter voor een proefrit. Zo'n proefrit is natuurlijk waar alle jongens/mannen van dromen. Van de weg af en dan gaan met die auto, zo zie je alleen maar blauwe lucht en dan opeens blijkt er ook nog iets onder te zitten. Daarna zijn diverse onderdelen in je lijf voor je gevoel enigszins verplaatst, maar dat mag de pret niet drukken. Na deze proefrit kwam Wouter glunderend thuis, met de melding: "wij gaan zeker wadi's rijden". Ook meneer Toyota en meneer Ford zijn uiteraard aan de deur geweest; zij hadden meneer Pieters al zien rijden in een Isuzu (beter netwerk dan de KGB volgens mij), maar dan moet hij toch zeker ook een proefrit maken in een Toyota en een Ford. Na 10 dagen wikken en wegen en vooral niet vergeten te rekenen, hebben wij 2 auto's kunnen overnemen van een vertrekkende familie. PDO pool-car ingeleverd en ook het aanbellen van maids, boys en autoverkopers stopte daarna zeer snel.

Wij gaan weer naar school.

Wij zijn Tamara, Reinout en Folkert en we hadden veel zin om weer naar school te gaan. Want daar kom je natuurlijk je nieuwe vriendjes en/of vriendinnetjes tegen.

Wij zijn zeer leuk ontvangen door onze nieuwe juf en/of meester en onze klasgenoten.

Wij zijn nu zeer druk bezig met uitzoeken welke naschoolse activiteiten wij graag willen doen. Maar ook het strand en het zwembad blijven voorlopig na schooltijd nog een zeer gewilde vrijetijdsbesteding.

Wennen aan Oman.

Nu de auto's geregeld zijn, Wouter gewoon naar zijn werk gaat en de kinderen naar school, is het verder aan mij om in de "stille uren" verder wegwijs te raken in Al-Qurm en omgeving. Jawel, ik heb al onderhandeld in de souq over mijn eerste aankoop aldaar. De Mutrah vis-souq bezocht. Het Sultan-center kan ik nu ook alleen vinden en daarna

ook weer de weg terug naar huis. De kinderen horen natuurlijk van andere kinderen op school over de wadi tochten; dat willen zij nu ook. Maar wij hebben ze kunnen overtuigen dat we eerst even moeten wachten op onze zeevracht, het verhuizen naar onze definitieve woonplek en misschien iets minder warm weer. Een kat hebben wij al geadopteerd (of zij ons?) en we hebben haar zeer origineel Wadi genoemd.

Elke ochtend als wij opstaan, kijken we eerst naar buiten, mooi weer of niet? Ja hoor; weer een blauwe lucht met een opstartende zon.

Moet je hier eigenlijk wel gewend aan raken, of dat toch een beetje bijzonder blijven vinden?

*Wouter en Erica Pieters &
Tamara, Reinout en Folkert.*

Weggaan uit Oman

Hoe doe je dat? Het begint met het kijken op het Shell web, waar zijn de banen, wat is er leuk en wat niet? Wat is er qua voorzieningen voor de kinderen en, wat uiteindelijk ook begint te spelen nu al onze kinderen naar school zijn, kan moeders daar eventueel weer gaan werken.

En toen kwamen we uit bij Aberdeen. Iets heel anders dan Oman, maar ook met een mooie natuur. Qua weer wat minder, dus dat zal wel even wennen zijn. Veel cultuur; qua school voor de kinderen prima, want er is een Nederlandse school en de mogelijkheid voor mij om weer te gaan werken. Kortom daar gaan we voor!

Maar als uiteindelijk die knoop is doorgemaakt, begint het eigenlijk pas. De kinderen konden inmiddels haarfijn vertellen wat de verschillende mogelijkheden voor onze toekomstige stek waren en waar zij zelf de voorkeur aan gaven (dat varieerde nog al). Toen Rob en ik dan ook samen de keuze hadden gemaakt, hebben we het meteen de kinderen verteld. We zouden immers al over 6 weken gaan verhuizen! Michelle en Lisa vonden het prima; een klasgenootje van Michelle gaat nota bene ook naar Aberdeen en het was lekker dichtbij de opa's en oma's. Harm was wat minder enthousiast, maar dat had een duidelijke reden. Wij hebben nl. een poes (een schatje) en die moet natuurlijk wel mee, maar het Verenigd Koninkrijk is daar niet zo happig op. Harm vond het maar niets dat onze poes (LouLou) niet meteen mee kon. Ook het feit dat LouLou 6 maanden bij opa en oma in Nederland kon blijven en dat we haar daarna wel mee kunnen nemen, was wat hem betreft niet echt een oplossing. Maar sneeuw en lekker wandelen in de bergen ziet hij

gelukkig wel zitten en dat er een Nederlandse school is vindt hij ook fijn. Toen hebben we het nieuws aan onze beste vrienden hier verteld, gelukkig nog voordat de tamtam dit nieuwtje oppikte. Tja en dan begint al het geregeld en uitzoeken. Wat neem je mee, wat wil je hier laten? Wat moet wanneer gebeuren. Lijsten maken, schema's, checklisten. Tussendoor even op het web kijken wat er aan huizen te huur is in Aberdeen. Behoorlijk geschrokken van de enorme huurprijzen, dus maar snel checken wat we aan vergoeding daarvoor krijgen. En dan weer verder met auto's verkopen, een zeilboot verkopen en nog wat kleine dingen. En een nieuwe familie zoeken voor onze hulp. Hopelijk lukt dat nog op tijd! Een laatste waditrip plannen, lekker de bergen in, want langs het strand is het op dit moment nog te warm. Maar stiekem ben je elke dag al een beetje afscheid aan het nemen. Best moeilijk, want Oman is een prachtig land met fijne mensen. We hebben er gedurende de 4,5 jaar dat we hier gewoond hebben genoten van de natuur, de vrijheid; zomaar je eigen strandje helemaal voor jou alleen, waar vind je dat nog? En dan niet te vergeten; het afscheid nemen van vrienden en bekenden. Dat vind ik zelf altijd het moeilijkste, want afscheid nemen is niet mijn sterkste kant. In ieder geval weten we nu al "Oman we zullen je missen".

--Marjolein Brouwer

✈️ Oooo Moeilijk Afscheid Nemen

Afscheid van Oman. Eind augustus 2001.

Net terug uit een bloedheet Nederland (zonder airconditioning) in een even heet Oman (maar met airconditioning), vinden wij een briefje van Machteld bij de post. Of we iets willen schrijven over ons vertrek uit Oman. Dat duurt nog wel even heeft ze gedacht (eind oktober), dus hebben ze daar nog wel tijd voor.

Natuurlijk laten de 3 heren uit ons gezin deze taak met alle liefde aan mij over. Hier volgen zo maar wat overpeinzingen over vertrek naar Nederland en wat tips.

Het "Ooo, moeilijk afscheid nemen" zegt het al...we hebben hier een prima tijd gehad. Natuurlijk heb je hier de onvergetelijk mooie natuur. Ik zal de uitgestrekte stranden, de kale bergen, de woestijn en de wadi's niet licht vergeten. Het enige wat ons hier ontbrak is: wat meer cultuur, terrasjes met trappistenbierjes en natuurlijk familie en jaren-oude vrienden-voor-het-leven. De laatsten hebben overigens ons huis veelvuldig bezocht gedurende de laatste jaren, dus wellicht hebben we meer tijd met ze doorgebracht dan we in Nederland zouden doen. Gelukkig lijkt iedereen zich te verheugen op onze terugkeer.

Voor een gezin met jonge kinderen is het hier heerlijk. Zon, zee en strand, alle faciliteiten wat betreft (water)sport, een prima school,

muzieklessen en koren. Ik heb genoten van al deze faciliteiten, van de vele sociale contacten en van respijt van de "haast" in Nederland. Heerlijk ook dat je hier als gezin samen ontbijt, luncht en dineert.

Maarten en Sander hebben hier dan ook een heerlijke tijd gehad en vooral na onze verhuizing naar Marjan Beach hebben ze veel vrijheid gekregen. Zelfstandig naar school, vriendjes en veel spelen met, met name, Mark en Luuk Brakel. Vooral de vriendjes zullen ze erg missen; wij ook overigens!

We denken wel dat het leuk en ook goed voor ze is om weer een tijdje in Nederland te wonen. Het leven is hier met alle faciliteiten en een house boy niet echt een afspiegeling van de samenleving in Nederland.

Wij zijn indertijd binnen Nederland veelvuldig verhuisd en nergens zijn we daar toen in zo'n gespreid bed terechtgekomen als hier. Omdat iedereen hier in hetzelfde schuitje zit en zich levendig kan voorstellen hoe

het is opnieuw te moeten beginnen, is de opvang hier geweldig. We hebben vele leuke mensen ontmoet.

We gaan naar een deel van Nederland waar geen familie of oude vrienden zitten. Gelukkig zijn de afgelopen tijd zovelen uit Oman richting de NAM vertrokken, dat we zeker mensen zullen tegenkomen en ik even "een bakkie kan gaan doen". Maar iedereen heeft daar zijn eigen plekje uitgekozen om te gaan wonen. Dus .. burens, kennissen in de buurt, we gaan weer overnieuw beginnen! Mijn verwachtingen van onze aankomst en eerste tijd in Nederland zijn dus niet zo hoog gespannen. Het zal best weer aanpassen zijn.

We verheugen ons alle vier wel erg op ons huis, waar we "op de valreep" in Nederland tegenaan liepen en waarvan de onderhandelingen net zijn afgerond. Mooi, met een mooie tuin. Ik houd erg van rommelen in de tuin. Ook kunnen we ons verheugen op fietstochten (althoewel niet in de

regen) en schaatsen. En over een aantal maanden wil ik zelf ook weer aan de slag als biologe.

We zijn erg blij dat, tijdens de zomer-“vakantie” een huis naar onze zin gevonden hebben. In dat zoeken naar een huis gaat heel veel tijd zitten. We hebben 3 weken intensief gezocht. Niet eens zo zeer omdat we persé een huis wilden hebben, maar met name omdat we onze kinderen het wisselen van school wilden besparen. **Op advies van een aantal “voorgangers” hebben we eerst de school in de buurt bezocht en daarna pas de definitieve keuze gemaakt voor het huis. We hadden van juf Viviane een heleboel goede tips gekregen op welke punten we konden letten en van juf Geja een GSM nummer in Nederland dat voor scholen in Assen gebeld kon worden.**

De scholen verschillen erg van elkaar. Niet alleen de middelbare scholen maar ook, met name, de lagere

scholen. Wij vonden het een hele goede tip. **Overigens hebben we ook heel veel gehad aan de internet sites funda.nl en [basenet wonen](http://basenet.wonen), om in Oman al een idee te krijgen van de huizen markt.**

Naast alle geregel voor de aankoop van het huis, is er hier ook nogal wat te regelen.

We hebben inmiddels het papier met alle “af te handelen” zaken ontvangen en zijn aan de slag gegaan. De verhuizer is besproken, medische keuring geregeld. Ik verbaas me over alle handtekeningen die je hier moet hebben, voordat je het land uit mag. Ook de verkoop van de auto's hebben we al gehad. Nu hadden we natuurlijk ook geluk dat we na de zomervakantie het hele bord nog volgeplakt met auto- advertenties; nu is het een stuk leger. Ik rijd nu nog rond in onze Jeep, de Prado (wij waren ook zo'n "Jeep-Prado"-familie) is inmiddels naar de nieuwe

eigenaren (die straks ook zo'n familie worden). We nemen geen nieuwe auto mee vanuit Oman. Wie ons twee dagen in een nieuwe BMW heeft zien rondrijden, begrijpt dat we wel in de verleiding zijn geweest. **We hebben dan ook wel een heel draaiboek, voor hoe je een auto exporteert, in huis.** Het blijkt met de huidige rial-gulden verhouding echter toch veel goedkoper om een goede tweede hands auto in Nederland te kopen.

Kortom alles staat op de rails en ondanks alle drukte hebben we ook nog tijd om te genieten van onze laatste weken hier en dat zijn we zeker van plan!

--Marjolein Hage

VOORDELIIG AUTO HUREN?

www.bbcarrental.nl

BB&L
CAR RENTAL

Rijnlanderweg 774 2132 NM Hoofddorp Nederland

Tel: +31 20 6557900 Fax: +31 20 6557909 info@bbcarrental.nl www.bbcarrental.nl

Wind en Zeilen

En zie... er was wind en er waren zeilen. Dit leverde de ideale combinatie op voor mijn eerste tocht aan boord van een zeilboot. Als "groentje" leer je dan heel snel, dat je je aan boord van een Catamaran bevindt. Of beter gezegd: buiten (!) boord, want met een flinke wind is het heerlijk hangen in het harnas.

De golven vliegen dan onder je door en over je heen. Als gast aan boord bij Mariëtte werd ik direct bevangen door het idee: dit wil ik zelf gaan leren. Het leek me ontzettend gaaf om zelf de controle te hebben over zo'n boot.

Voordat het zover was, beleefden we een vuurdoop tijdens deze eerste tocht, waar ik nóg wel eens aan terugdenk. Tijdens een moment waarop ik buiten boord hing, verloor ik mijn evenwicht, probeerde ik terug aan boord te springen, maar op dat ogenblik kapseisden we al! Gelukkig haakte Mariëtte mij nog nét op tijd los van de haak waaraan ik hing, zodat ik niet onder de boot gesleurd werd, maar "gewoon" in het water terecht kwam. Ook dit bleek bij het zeilen te horen....

Vrij snel na deze "doop" kregen wij (Ali Campbell en ondergetekende) onze eerste zeil-les van Mariëtte, die enthousiast en met veel geduld liet zien hoe zo'n catamaran opgetuigd moet wor-

den. Aanvankelijk had ik er geen idee van, wat een gigantische klus dat was.

Vooraf na enkele lessen moet het voor ervaren zeilers enigszins lachwekkend geweest zijn als we bij het aftuigen weer eens een touwtje loslieten, dat vervolgens vrolijk in de wind wegwaaide. Maar goed, dankzij de inspirerende lessen van Mariëtte zijn we inmiddels zó bedreven, dat we kunnen zeilen zonder bang te zijn in India aan te moeten leggen (dit was één van mijn eerste "angsten": wél weg kunnen zeilen vanaf het PDO strand om vervolgens nooit meer terug te kunnen keren...)

De eerste Regatta was werkelijk een feest: in het Sharky-team o.l.v. Roderick rondden we de ene na de andere boei in onze vervaarlijk rode Sharky T-shirts. Dat we in het eindklassement niet echt meetelden mocht de pret zeker niet drukken.

Vooraf tijdens de eerste zeillessen keek ik met een mengeling van

bewondering en afgunst naar kinderen, die schijnbaar moeiteloos door het water zoefden, allerlei capriolen uithaalden en weer snel het strand opschoten.

Inmiddels hebben we de nodige zaken geleerd, die essentieel zijn voor een geslaagde zeiltocht; optuigen, te water gaan, overstag gaan, gijpen, juiste koers aanhouden, aanleggen en vooral: GENIETEN. Want dat laatste doe ik iedere keer weer als we op het water zijn, waarbij je hoofd zo heerlijk leeggeblazen wordt. (Ik vraag me af: hebben andere zeilers dat ook?) De beslommingen van alledag lijken wel met de wind mee weg te waaien.

Zelf ben ik erg blij en dankbaar voor de mogelijkheden die we hier hebben bij de bootclub en ik hoop nog vaak te kunnen genieten van de kostelijke wind die hier kosteloos waait!

--Arjan Leijs

WIND EN ZEILEN

Het begon allemaal op een kleine, Engelse zeilclub in Duitsland. Ik was twaalf en mocht met de ouders van een vriendinnetje mee gaan zeilen. Spannend vond ik het, vooral het schuin gaan. We zeilden daar in kleine zwaardboten (type Bosun) en ik was, toen nog, klein genoeg om mezelf tussen de wand van de boot en de zwaardkast te wringen. Dat zat lekker stevig; zelfs als de boot heel schuin ging, bleef je goed op je plek. Na een paar keer meegaan had ik de smaak te pakken en mocht ik van mijn ouders tijdens de zomervakantie op zeilkamp. Dat bleek achteraf nog niet eenvoudig, want samen met mijn vriendinnetje werd ik ingedeeld bij een Engelse instructeur. Hij sprak (uiteraard) geen woord Nederlands en ons Engels ging niet verder dan: "one coke, please". Dit zorgde de hele week voor veel hilariteit. Zo sprongen Evelien en ik, tijdens onze eerste "man-overboord-oefening", alletwee uit de boot en bleef onze instructeur stomverbaasd alleen achter. Nadat hij ons alletwee weer opgevist had en bijgekomen was van het lachen, werd ons duidelijk dat alleen de fokkemaat (degene die het kleine zeil bedient) overboord had gemoeten en het de taak was van de stuurman hem of haar weer zo snel mogelijk binnen te krijgen.

Na een week oefenen haalden we het felbegeerde zeilbrevet en mochten we alleen met een boot op stap. Wat voelden we ons stoer! Dat we nog heeeeeeel veel moesten leren bleek een paar weken later. Samen met mijn broer Theo, Marian en Frank hadden we een boot uitgenomen en waren helemaal naar de overkant van het meer gezeild. Het was een mooie zomerse dag en het zeilen ging prima, totdat zich boven ons enorme dikke, zwarte wolken samenpakten. Om ons heen gingen meer en meer boten terug naar de kant. Wij niet, wij bleven natuurlijk gewoon op het water, we waren toch geen watjes die zich door het minste of geringste bang lieten maken, welnee! Juist nu zou het pas echt zeilen worden!! Al gauw begon het waanzinnig te waaien. Het ging wel erg hard en we moesten met ons vieren zo ver mogelijk aan de voetbanden buitenboord hangen om de boot nog enigszins recht te kunnen houden. We genoten enorm; wat een wind en

wat een golven, gillend van plezier vlogen we over het water!

Na een tijdje begonnen we 'm stiekem toch wel een beetje te knijpen; zo helemaal als enige nog op het water was wel erg vreemd!

Even later werd ons dan ook duidelijk waarom iedereen naar de kant was gegaan; het begon enorm te onweren. De regen, bliksem en donder waren niet van de lucht. We kregen het koud en de lol was eraf.... Stel je voor dat de bliksem in zou slaan! Bibberend zaten we in ons bootje, hadden geen idee wat we moesten doen. Uiteindelijk zeilden we zo snel als we konden terug naar onze club, maar dat was lang niet eenvoudig. De wind stond uiteraard de verkeerde kant op en er tegenin met die hoge golven was erg moeilijk. Net toen we het echt niet meer zagen zitten, hoorden we een vriendelijke Duitse stem die zei dat we de boot in de wind moesten leggen en dat zij langszij zouden komen. Even later zaten we in dekens gewikkeld, nog natrillend, aan boord van de reddingboot. Nog een half uur later stonden we aan de kant en wisten niet hoe vaak we dankjewel moesten zeggen tegen die aardige mensen die ons hadden opgevist.

Nadat we gedoucht hadden en een beetje waren opgewarmd, moesten we met z'n vieren op het matje komen bij de manager van de zeilclub. Met knikkende knietjes liepen we naar binnen en keken strak naar de lelijke, veelkleurige, erg Engelse vloerbedekking. Hier kregen we een milde, bijna vaderlijke, uitbrander waarbij ons in toch wel hele duidelijke taal (ook al was het Engels) werd duidelijk gemaakt dat we wel heel stom waren geweest.

Dat wisten wij natuurlijk ondertussen ook wel en we konden dan ook niet meer doen dan op de juiste momenten "Ja, meneer" en "Nee, meneer" zeggen.

Opgelucht stonden we een tijdje later weer buiten. Natuurlijk vertelden we daarna aan iedereen die het maar wilde horen hoe spannend het allemaal wel was geweest. En spannend, dat was het! Ik zal dat tochtje nooit vergeten – en de les die we daarvan geleerd hebben ook niet!

--Mariëtte Frits

s u r f e n o p

Iemand vertelde me, vlak voor ik vorig jaar augustus naar Oman vertrok, dat ik zeker mijn windsurfspullen mee moest nemen. Voor de afwisseling heb ik een keer naar andermans advies geluisterd en de hele uitrusting in de scheepsvracht gestopt.

Het is een feit dat ik geen topsurfer ben, ondanks mijn meer dan 25 jarige ervaring met deze sport. Het was echter gedurende de eerste 10 maanden van mijn verblijf in Oman nog geen enkele keer dusdanig weer geweest dat ik dacht "goeie wind, laat ik gaan windsurfen". Met als gevolg dat de hele handel nog steeds netjes ingepakt in mijn berging lag. Toen ik via via hoorde dat er jaarlijks een windsurf-week georganiseerd werd, vroeg ik me dan ook serieus af waar zo'n week dan wel gehouden zou moeten worden. Want om zo iets te organiseren en de mensen er warm voor te krijgen, moet je toch wel op wat wind kunnen rekenen, dacht ik zo.

Na wat rond-geïnformeerd te hebben, bleek dat er een groepje "fanatieke" windsurfers was, dat regelmatig richting Ras Al Hadd ging, maar ook daar loop je een behoorlijke kans op windstilte. Uiteindelijk hoorde ik van Sarah dat deze surfweek, zoals alle jaren, op Masirah Island zou plaatsvinden. En ze verzekerde me dat ze nog niet had meegemaakt dat het niet waaide op het eiland.

Na wat rond-emails en onderhandelen met mijn collega's (iemand van ons moet op het werk zijn, dus wie wilde voor mij zijn vakantie verschuiven?) had ik het voor elkaar. Ik kon 4 dagen mee (2,3,4 en 5 augustus). Dus volledig gepakt en gezakt stonden we op woensdagmiddag 5 uur bij de "waditree" gereed voor vertrek.

Het plan was om 's avonds zover mogelijk door te rijden, zodat we donderdagochtend met de eerste pont over konden. Toen we dan ook om 10 uur ergens in het donker onze slaapmatjes tevoorschijn haalden, waren we op een kleine 50 km van ons doel. En een wind dat er stond, het viel dan ook niet mee om een beetje beschutting te creëren. Na een paar biertjes ging iedereen onder zeil, om 's ochtends in alle vroegte snel door te rijden naar de pont. De vorige dag waren we onderweg al andere surfers tegengekomen, maar die waren doorgereden tot aan de pont, om daar te overnachten, zodat ze zeker zouden zijn van een plaatsje. Toen de pont bijna vol was, wisten zij de bemanning er van te overtuigen dat we "ieder moment" konden arriveren. Gelukkig konden we, toen we aankwamen direct de pont op. Na wat passen en meten was iedereen aan boord. Een snelle telling leverde 8 auto's met surfers op.

Tijdens de oversteek was er geen zuchtje wind en toen we na ruim een uur op het eiland aankwamen, was er dan

ook weinig enthousiasme te bespeuren. Dus, in plaats van meteen naar het strand te racen, eerst maar even het hotel verkend. Daarna in colonne over de meest verschrikkelijke "(de)graded" wegen de verschillende stranden af om uiteindelijk bij "Extreme Beach" te eindigen. Hier werden de eerste pogingen ondernomen. Een enkeling had de beschikking over een groot zeil, maar zelfs met een 9 vierkante meter ging Nol niet echt hard. Voor mij een ideale gelegenheid om, na een periode van 2 jaar niet gesurfd te hebben, weer een beetje te wennen. De wind was overigens nauwelijks hard genoeg om een redelijke waterstart te maken met mijn 6,4 vierkante meter zeil.

's Avonds, na eerst even gebadderd te hebben, gingen we met het gezelschap dat in het hotel verbleef op zoek naar een eetgelegenheid. Bij de eerste de beste maar even gevraagd of een groep van 12 geen probleem was. En natuurlijk was dit geen probleem. Om het niet te moeilijk te maken hebben we maar meteen voor iedereen hetzelfde besteld. Voordat iedereen te eten had, waren we al snel 2 uur verder en begon het ook behoorlijk koud te worden op het terrasje. Ik had uiteraard mijn trui in het hotel gelaten. Na het eten nog even met zijn allen een biertje gedronken en toen naar bed.

De volgende ochtend snel ontbeten en via de winkels (er moest nog even iets voor de lunch gehaald worden) richting strand. Aangezien er nog helemaal geen wind stond, werd besloten om de andere kant van het eiland te verkennen. Na 20 minuten zagen we in de verte een andere groep surfers over de golven razen. Onmiddellijk nadat we gestopt waren, kwam Willy met zijn windmeter tevoorschijn. De groep surfers bleek uit Griekenland en Italië te komen. Ze hadden één of ander artikel in een blad gelezen, waarin Masirah als een waar windsurf-Mekka werd

M a s i r a h I s l a n d

afgeschilderd. Na wat overleg werd er doorgereden richting "Wave beach". De wind begon intussen al wat toe te nemen en de "echte" surfers besloten dan ook om hun geluk hier te proberen, terwijl de rest doorreed naar "Extreme Beach". Ikzelf bleef hier om wat foto's van de mannen op de golven te maken. Al snel kwam het meest geavanceerde materiaal te voorschijn. En na een minuut of 40 ging Willy als eerste de golven in.

Na een aantal foto's genomen te hebben, ben ik doorgereden langs de kust, me niet realiserend dat de anderen doorgestoken waren naar de andere kant van het eiland. Er zijn veel mooie stranden langs de kust, maar het is ook wel een verschrikkelijkslechte en lange weg. Toen ik uiteindelijk een groepje surfers zag, heb ik me maar meteen bij hen gevoegd. Onder deze groep waren ook een aantal "kite"-surfers. Deze mannen gaan met gigantische bestuurbare vliegers en een soort snowboards het water op om daar met duizelingwekkende snelheden, sprongen van tientallen meters te maken. Intussen was de wind toegenomen tot zo'n 20 knopen (ongeveer 4 à 5 Beaufort), en heb ik me ook een paar uurtjes lekker uitgeleefd, samen met een ander echte veteraan. Toen ik deze 60 plusser vroeg of ie niets zag in dat "kite"-surfen, zei hij dat ie daar te oud voor was, terwijl zijn vrouw van een afstandje toeriep, dat ie dat wel wilde, maar dat ze vond dat ie daar te oud voor was. Op de weg naar huis kwam ik als nog langs "Extreme Beach", waar Sarah, Jarand en de anderen van ons gezelschap nog volop aan het surfen waren. Na even gekletst te hebben, besloot ik om verder te rijden, want ik had een of ander wrak gezien op de kust vlakbij "Wave Beach" en daar wilde ik nog wat foto's van maken.

's Avond weer met zijn allen de stad in voor de avondhap. Alleen deze keer maar even een andere tent gezocht, want we hadden niet echt zin om weer uren op het eten te moeten wachten.

De volgende ochtend wat vroeger op, want de ervaring van de vorige dag had ons geleerd dat uit het raam van het hotel kijken om te zien of het waait niet echt betrouwbaar was. Verder bleek dat er altijd wel wind is ergens rond het eiland. Aangezien Anton vandaag terug zou gaan, zou Jamie met mij meerijden. Op die manier kon hij

nog een extra dagje surfen. Al snel was iedereen weg en besloten Jamie en ik weer naar "Extreme Beach" te vertrekken. Om de gigantische wasborden op de weg er naar toe te vermijden, zouden we doorsteken langs het strand. Dit ging al een tijdje goed, totdat er een grote zwarte vlek voor ons opdook. Volgens Jamie konden we hier gewoon over heen rijden, want dat hadden ze gisteren ook gedaan. Ik twijfelde nog wel en vroeg Jamie dan ook meerdere malen of ie wel zekere was..... Ja hoor, zonder meer, geen probleem. Dus daar stonden we na 7 meter tot aan de assen in de sabca en de modder op het dak. De enige oplossing was allerlei troep gaan zoeken om het spoor achter de auto mee te vullen en er achterwaarts weer uit zien te komen. Gelukkig waren Sarah en Jarand na ons vertrokken en hadden ze voor dezelfde route gekozen als wij. Na flink wat geploeter en vies worden stonden we weer op vaste ondergrond. Hierna maar wijselijk achter Sarah aangereden. We kwamen dan ook zonder verdere problemen op "Extreme Beach" aan.

De wind was intussen al flink aangewakkerd en ik was maar wat blij dat ik een 4,5 vierkante meter zeiltje bij me had. Op de middag kwam ook een "kite-surfer" overgevaaid vanaf het strand waar ik de vorige dag was.

Na een enerverende dag zat het erop voor mij. De volgende morgen zou ik samen met Jamie weer richting Muscat vertrekken. Dus maar gauw even de auto laten wassen, zodat we schoon aan de thuisreis konden beginnen. Helaas, nadat de auto half gewassen was, was het water op. Of we de volgende dag terug wilden komen, dan kon hij het werk afmaken! 's Avonds onder het genot van een drankje werd er nog hartelijk gelachen over onze trip door de sabca en de wasstraat.

De volgende ochtend nog even door de wasstraat en toen de pont op, terug naar het vasteland, om tegen 8 uur moe maar voldaan in Muscat te arriveren. Alles bij elkaar een grandioze trip, die ik hopelijk volgende jaar weer kan maken.

--Frans Kohler

Verslag van een wereld reis

Het is eindelijk zover; na maanden van voorbereiding en vooral voorpret vertrekken de families Scholten, Roggeveen en Hoekstra per auto naar het land van Maas en Waal.

De voorbereidingen bestonden voornamelijk uit het bij elkaar sprokkelen van papierwerk, om de desbetreffende landen 'door' te mogen en het bestuderen van de daarbijbehorende reisgidsen. De voorpret waren de wekelijkse etentjes met elkaar om al de reisdoelen onderweg te plannen, te huiveren bij het gemaakte budget en het bespreken van wat al dan niet mee zou moeten om de feestvreugde onderweg nog verder te vergroten.

Op 6 juni rijden we met een beperkt gezelschap, want we hebben besloten om de dames en kinderen het langdurige en saaie traject door de UAE en Saoedi te besparen – zij vliegen naar Amman. De eerste nacht wordt in Jebel Dhanna doorgebracht, ongeveer een uur voor de lang 'gevreesde' grens tussen de Emiraten en Saoedi Arabië.

7 juni - Een kleine bloemlezing over de formaliteiten aan de grens die redelijk representatief is voor de andere grensposten tot aan Griekenland....bij het eerste loket krijg je een papiertje met 4 vakjes en in eentje krijg je alvast een stempeltje. We rijden door langs een lege parkeerplaats en een gebouwtje, om bij de volgende slagboom teruggestuurd te worden. Het blijkt dat we meer stempeltjes hadden moeten hebben (logisch) en ons hadden moeten laten uitschrijven uit de UAE. Dus: eerst een zegeltje halen (40 dirham betalen) en dan bij een loket het uitschrijf-stempeltje ophalen. Helaas bleek hier dat we een 'UAE binnenkomst- stempeltje' in onze paspoorten hadden moeten krijgen

en die hadden we dus niet. Uiteindelijk lieten ze ons toch maar door. Aan de Saoedi kant gaan we wederom een stempeltje halen. Met alle hokjes nu netjes ingevuld danwel gestempeld kunnen we naar de douane. Gelukkig blijkt het mee te vallen-geen auto's volledig uitpakken ofzo. Bij de Hoekstra-mobiel wil de douanier even een kijkje nemen in de dakkoffer die toch een soort van noviteit is hier. Als blijkt dat daar alleen kampeerspullen inzitten,

De drie Dames: Dominique, Willemijn en Maartje op klimrek Olive Brand Resort, Jerash, Jordanië

wenst de douanier ons direkt een goede reis. In het plaatsje Hufuf eten we lunch bij de Burger King. We lopen de verkeerde ingang binnen (Family room) en worden vriendelijk verzocht ons in de 'single' room te begeven. Tijdens de lunch bekijken we de kaart en worden bijna moede-loos van de nog te overbruggen afstand. We rijden door. Na Dammam wordt het pas echt saai: de lange rechte snelweg oostwaards langs de Koeweitse en later Iraakse grens. We doen allerlei 'trucs' om wakker te blijven. Er wordt gevideod vanuit de wagen, de twee auto's met walky-talkies houden ludieke conversaties over de 'variëteit' van het landschap. Volgens sommige berichten zijn er zelfs kopjes cappucino achter het stuur gefabriceerd. Gelukkig komen eens in de zoveel tijd de kamelen ons te hulp bij het wakker blijven. De pij-

pleiding naast de weg zorgt ook voor enige afwisseling door soms onder dan wel boven de grond te lopen. We bereiken uiteindelijk Hafr al Batin om 20.00 uur en checken in in hotel 'le Batin'.

8 Juni - Het is nog steeds 950 km naar de grens en we willen die persé vandaag nog over. De tocht is (gelukkig) zonder incidenten verlopen, evenals (helaas) het landschap. Het plaatsje 'Ar 'ar' zorgt

voor enig vermaak, omdat we eerder reeds door Huhuf zijn geden en beide plaatsnamen een ietsje op hondengeluiden lijken. U kunt zich dus voorstellen hoe saai het daar is als dit soort realisaties zich beginnen voor te doen..... De grens bereiken we om 17.30 uur en we staan 1,5 uur later in Jordanië. Als we de eerste stad, Azraq,

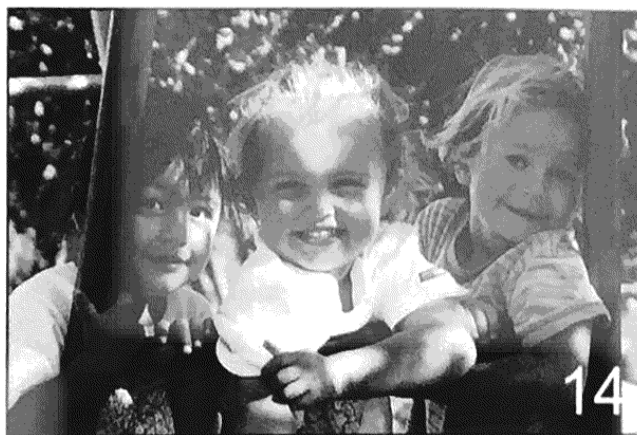
bereiken is het donker en vinden we een hoop neon reclames. Helaas ook veel 'opdringerige' mannetjes langs de weg die ons allemaal hun restaurant in willen wuiven. Arent vindt feilloos het enige restaurant waar gaan binnenwuiver staat; het in grot-ontwerp gebouwde Cave restaurant. Wat een opluchting deze faciliteiten na het grauwe, eentonige en stoffige Saoedi! Na het eten drinken we koffie in een Arabische tent, waar WJ een waterpijpe rookt en ik dat ook eens probeer. Appeltjes- smaak.....weer iets nieuws gedaan. We strijken neer met onze slaapzakken in de ruimte die ons (gratis) wordt aangeboden, eveneens in grot-motief.

9 Juni - We bekijken twee van de 7de eeuwse Ummayyad 'Desert Castles', Qusayr al Amra en Qasr al Kharana. Na een pizzaatje en een

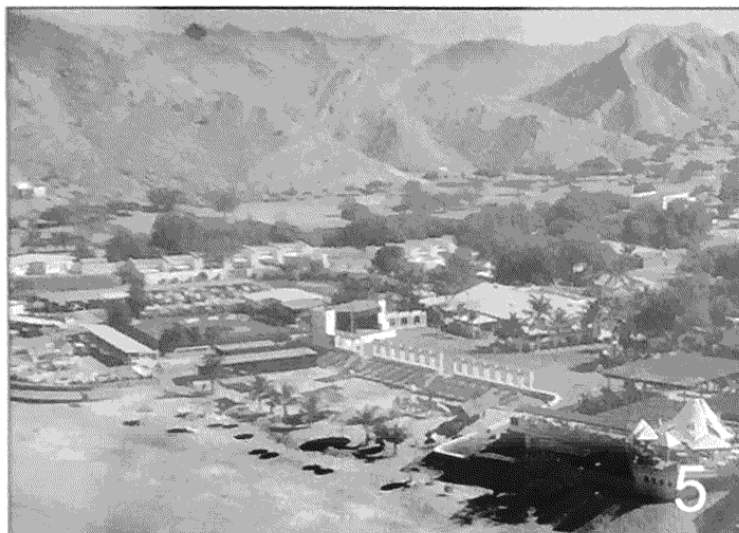
raskrabbel

Jaargang 17, Oktober 2001 - nummer 1

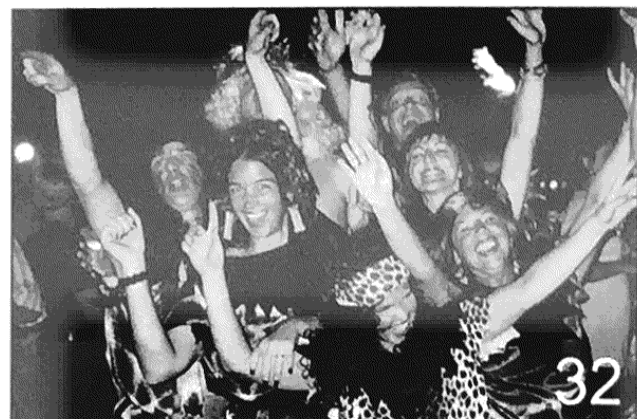
THEMA: W

Verslag van een Wereld Reis

Wennen aan Wonen in Oman

Foto's van het Openingsfeest

1	Rasbabbeltje	24	Water
2	Inhoud		Een ingezonden stuk uit Nederland
3	Dit en Dat	25	Gedichten: Wij Schrijven, Je bomen
4	Wennen aan Wonen in Oman	26	Water verboden bij voetbalwedstrijden?
	Wat vinden nieuwkomers van dit warme oord.		De sfeer bij een voetbalwedstrijd in Oman
6	Van Waddinxveen naar Working naar de Wadi's van Oman	28	Interview met de heer van Epen
7	Weggaan uit Oman		Kinderen van 't Rijnlands lyceum stellen hun brandende vragen
	Hoe moeilijk is het om dit warme paradijs te verlaten?	31	Weer weg
8	Oooo Moeilijk Afscheid Nemen	32	Foto's openingsfeest
10	Wind en zeilen		Kijk snel wie weet staat u er wel op in uw kannibalpakje!
	Water en storm en zeillessen. Impressies van Mariëtte en Arjan	34	7 Wonderen
12	Windsurfen op Masirah Island		Wat zijn nu eigenlijk de 7 wonderen van de wereld?
	Frans vertelt zijn verhaal... want daat waait het hard	36	Het Holland Comité
14	Verslag van een wereld reis	37	Mijn favoriete top 5
	Heb je daar ook zin in? Lees dan dit verslag van Taco	38	Wat Willen we Weten
15	Gedichten: Hun, No way, Liefdesverdriet	41	Lekkere recepten? Haal ze van 't internet
17	Welterusten	42	Zwem-4-daagse
	Beleggen terwijl je slaapt... geïnteresseerd?	43	De Hollandse brievenbus
19	Wad is!	44	De Dutch Circle
	Wadlopen		Oproepjes en mededelingen
20	Wadi Dayqah		
	Een mooie wandeling door de rivier bedding		
21	Wijn Proeven		
	Met deze tips smaakt uw wijntje nog beter		
22	De Kinderpagina		

Wennen aan Wonen

i
n

O
m
a
n

Nog in een leeg, galmend huis een reactie op de oproep aan nieuwkomers om een bijdrage te leveren aan de Raskrabbel over 'Wennen aan Wonen in Oman'.

Komende vanuit Egypte was het vooral wennen aan het rustige verkeer, de toeter niet meer gebruiken en vooral stoppen voor een rood verkeerslicht.

Wennen aan geen troep om je heen (wisten jullie dat 'terrup' het Arabische woord voor stof-troep is?), geen luchtvervuiling, geen stof, geen gaten in de wegen, geen woonkazernes, geen gefluit, geen 'welcome to Egypt' (na 4 jaar heb je dat toch wel gehad), maar ook wennen aan een duidelijk heter klimaat (lijkt veel op Luxor en Aswan).

In Egypte hadden we het privilege om te wonen in een kleine villa, met tuin, een oase tussen de woonkazernes, maar wel van alle kanten bekeken en weinig privacy. Dat is hier wel anders en zo te zien hoeven we hier niet iedere paar maanden een nieuwe boiler te installeren. 'Made in Oman' is duidelijk heel wat beter dan 'made in Egypt', waar beun de haas elke dag met plezier langskomt. De Egyptische heksenketel heeft natuurlijk wel zijn charme, met sterke sociale banden, waar je echt niet omheen kunt, zeker omdat je er midden in leeft en woont.

De Westerse wereld heeft een sterke enclave hier in Oman, waar we op dit moment erg van genieten. Het is prachtig dat er binnen een paar km afstand zoveel winkels zijn waar je alles kunt kopen, veel meer dan in miljoenenstad.

In Caïro kon alles, als je maar wist waar. De kinderen voelden zich hier in Oman de eerste dag meteen thuis op school, met al meer vriendjes dan in alle afgelopen jaren samen.

Wat het werk betreft was het starten een stuk eenvoudiger in het kleine Shell Egypt, waar je iedereen kent en waar je alles voor elkaar kunt krijgen met een persoonlijke 'touch', maar hier heb je heel wat meer support, waar je er in Egypte zowat alleen voorstaat.

Na een week hier in Oman voelen we ons al helemaal thuis, ook dankzij de hulp van goede Omaanse vrienden, de ontvangst van collega's en vrienden uit vorige postings en 'meet and (Maya)greet'. Vanaf het moment dat we op de eerste dag de gordijnen openden, zijn we wel overvallen door maids en voor ons een novelty: de houseboys! Maar ook daar zullen we wel uitkomen. Wel willen we nog graag het adres voor de Kroketten weten, want dat was toch wel een heel goede reden om naar Oman te komen, vond onze oudste zoon Jan.....

De Schreurs Familie, Ras Al Hamra 20a
Schreurs, Jan, XGL
Petroleum Development Oman
P.O.Box 81, Muscat / 113
Sultanate of Oman

Tel office: +968 67 5820
Fax Office: + 968 67 5793
E-mail: Jan.M.Schreurs@pdo.co.om

kinderen te gaan ophalen op het Queen Ahlya vliegveld ten zuiden van Amman. Tijdens het eten op een leuke en zonder twijfel pittoreske, binnenplaats (voor het eerst met 6 volwassenen en 7 kinderen) krijgen wij een kleine voorproef wat ons qua drukte allemaal te wachten staat.

10 Juni - 's Morgens voor vertrek gebeurt het ongelooflijke: de bagage past niet in de Landcruiser. We bekijken het plaatselijke kasteel in Karak voor de lunch en nuttigen een lekker buffet in het restaurant van het kasteel. De kogelgaten in de ruiten dragen absoluut bij aan de leuke ambiance, evenals de besnorde meneer op zijn 'James (over)Last' keyboard. Enigzins tot onze schaamte vinden de kiddo's deze muziek geweldig en geven een dansshow weg. 's Middags doorrijden naar Wadi Moussa; de uitvalsbasis voor Petra. Voor velen is dit het verwachte hoogtepunt van de trip. Om daar te komen moeten we een stuk over graded road, een absoluut hoogtepunt uit mijn prille leven als Omega-bestuurder. 's Avonds in het Petra Moon hotel versieren we de stoel van Arent en ook zijn auto en zelfs de hotelkamerdeur moeten het ontgelden, want hij is morgen jarig.

11 Juni - Arent wordt toegezongen –is daar zichtbaar erg blij mee- en krijgt een 'ik ben jarig' T-shirt aan. We staan toch nog om 07.30 uur voor het bezoekerscentrum van Petra om kaarten te kopen. De kaartverkoper vraagt of Paz al 15 is?! Na 20 minuten lopen komen we de Bab-as-Siq- 'spelonk' binnen die naar de oude stad voert. Stukje historie: de Nabathaeans hebben vanaf 700 voor Christus Petra opgebouwd. Allereerst door plundering, maar later door het heffen van tol op karavanen die door deze regio wilden trekken. Eerst werkten ze samen met de Romeinen vlak voor het jaar 'nul', maar na een mislukte oorlog tegen de Romeinen werd Petra toch een Romeinse stad. We lopen ruim 1,5 uur zonder een glimp op te vangen van Petra. Net als we ons afvragen of dit het allemaal wel waard is, met huilende/vallende kinderen die soms als ezeltjes weigeren om verder te lopen, komt de treasury – toenmalige ABN/AMRO- in beeld. De kinderen spelen in zand terwijl de ouders zich vergapen aan de omliggende overblijfselen uit de oudheid. Arent en Tom hebben nog de energie om het amfitheater van binnen te bekijken en zelfs te beklimmen. We komen op een zuilenweg (handige jongens die Romeinen) door het oude stadscentrum van Petra. Ezeltjes worden voor de families ingezet om terug te lopen, eerst tot grote schrik en later tot groot vermaak van de koters. 's Avonds vangen we een glimp op van de Rode Zee als we inchecken in het Miramar Hotel in Aqaba.

12 Juni – Na enig dubbelparkeren in Aqaba trekken we Jordaanse flappen en rijden door naar de (Safeway) supermark. We rijden vlak langs de Israelische grens richting de Dode Zee. Voor twee landen die eigenlijk in oorlog zijn (Golan issue) is het hier verdacht rustig, vinden wij. Wist U trouwens dat de dode zee het laagste punt op aarde is: wel 409 m onder de zeespiegel! Echt een vreemde gewaarwording dat zitten in het water. Tom heeft pijn van het prikkende water en dat houdt pas op als hij een zoetwater douche heeft gevonden. 's Avonds eten we op het terras van het Olive Branch Resort bij Jerash en vraagt Paz "Can I borrow your chicken?". Ze bedoelt

Hun spreken Hollands
En hun zijn met meer
Zijn hun dus in opmaars
hoe ik het ook wend
of keer?

Begrijpen hun
wat ik bedoel
of hebben hun gewoon.....
een ander taalgevoel (als mij)?

C-hun-tal

No way!

Ze zijn al vaak bejubeld
Maar ik kan er echt niets mee
Ik kan hun lucht niet uitstaan
Ik griezel bij het idee

Voor een gulden of een daalder
Krijg je zo een halve mee
In een papieren zakje
Ik griezel bij het idee

Ik ga niet in de rij staan
Al past het bij dit thema
Voor mij nooit ofte nimmer
Die worsten van de HEMA!

Chantal

Liefdesverdriet

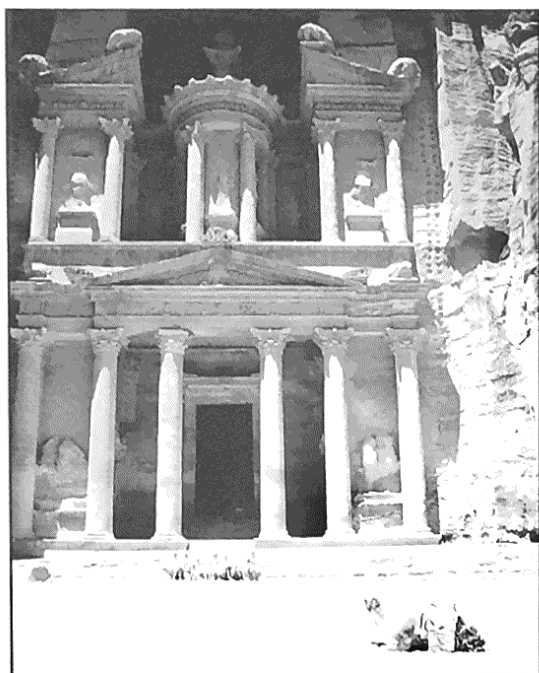
Je zei dat

De spanningen tussen ons
mijn schuld waren

Viel in een bodemloze leegte
met mijn onschuld onbewezen

Toen levensgrote monsters
de liefde verschalkten
met alleen angst als tegenwind
De golven klotsten hard

En jouw gezicht werd vergeten
in de donkere diepte
van mijn herinnering

Allemaal voor de Treasury, Petra, Jordanië

Ummiyad Moskee
Roos, Sandra en Paz, Damascus, Syrië

Blue Mosque, Istanbul, Turkijë

in de stilte.

13 Juni - Rust dag nummer 1. We staan op en gaan zwemmen en bekijken nog wat Romeinse ruïnes in Jerash. De gemeenschappelijke BBQ bij het hotel wordt aangestoken door Arent, terwijl Paz de scepter in de keuken zwaait om het vlees te marinieren. De Jordaanse mannen vinden dat maar wat prachtig zo'n vrouwtje, dat in hun keuken werkt en ze rennen van links naar rechts. Zwaar onder de indruk van zoveel activiteit besluit Job -lekker luchtig zo zonder lui- ter afwisseling een heus poepie neer te leggen naast het biljart! Dan blijkt dat we de vorige avond de bier voorraad hebben leeg gedronken en dus even moeten wachten op het arriveren van de nieuwe voorraad.

14 Juni - Het is slechts 40 km naar de Syrische grens, dus we zijn relaxed en vertrekken (een beetje) laat. Arent voelt dat er problemen zijn met zijn koppeling. De grens bij Dar'a is okay, maar duurt wel weer 1,5 uur. Over de grens rechtsaf richting Borsa, waar een goed bewaard Romeins Amfitheater ligt. We bezichtigen dit - inderdaad schitterende - bouwwerk waar Arent nog een klein stukje Shakespeare ten gehore brengt voor een -helaas virtuele- menigte. We arriveren laat in de middag in Damascus en doen een rondje 'sightseeing by daylight' onder aanvoering van de GPS van Roggeveen. Alle borden in het Arabisch helpen ook niet echt. Nadat we een vreselijke hoeveelheid auto's, brommers en ossenkarren hebben gezien, besluiten we een taxi chauffeur voor te laten rijden. We vinden op die manier ons hotel vlak bij de oude stad. Arent, Sandra en Paz gaan 's avonds nog even de stad in omdat het morgen zondag is en dus de Souqs dicht zullen zijn. WJ en ik passen met, een voor het personeel 'ongezien', scheutje Bacardi in de Cola op de koters.

15 Juni - We wandele nin richting van de oude stad en vinden een telefooncel, die wel werkt, om met de familie Saville een afspraak te maken voor die avond. We worden geloosd bij een tapijtmaker die deze activiteit min of meer in een woonhuis bedrijft. Om de Ummiyad Moskee binnen te mogen, als niet-moslim, moeten de mannen een zwarte omslagrok aan en volledige monnikspijen met kappen worden aangereikt voor de dames. Een prachtige binnenplaats ontvouwt zich voor onze ogen. Als ik verder de moskee binnenloop, zie ik wanhopige taferelen (huilende vrouwen e.d.) bij een zilveren gebedsmuur en voel me hier zwaar misplaatst en loop dus weer snel naar buiten. We nemen later Arabische koffie en water en kopen gekke ringvormige broodjes voor de kids. We dwalen verder door de Christelijke- en Joodse wijken. Stukje reisinformatie: er zijn helemaal geen ATM's in Syrië! 's Avonds gaan de 'mannuh' naar een Turks Bad 'de Hamman' genoemd. Dit traject naar lichamelijke verrukking is aan te raden.

16 Juni - We rijden naar Palmyra, ooit de hoofdstad van het Oosterse deel van het Romeinse rijk. We lezen in de Lonely Planet dat van de 300 zuilen die er vandaag staan er 10 jaar geleden slechts 150 stonden....men is dus druk bezig met restauratie. Het meest ongelooflijke is dat er geen hek omheen staat, je kunt er zomaar tussendoor wandelen zonder enige controle. De zonsondergang wordt bekeken vanaf een berg met daarop een kasteel - het uitzicht over de vlakte met de Romeinse ruïnes is fan-

tastisch in dit laagstaande zonlicht. Vooral de zuilen geven een fabelachtig effect.

17 Juni - We doen meer een Palmyra 'photo shoot' dan dat we het echt bekijken, omdat we nog door moeten naar Krak. Bij Homs verandert het landschap en wordt het groen tot het Krak de Chevaliers; het grootste en best bewaard gebleven kruisvaarderskasteel. In het hotel in Latakia (aan de Middellandse Zee kust) hebben we 3 kamers op dezelfde verdieping en een kleine gemeenschappelijke ruimte ervoor waar we die avond borrelen. Uit het raam een prachtig uitzicht op puin en vele TV schotels die officieel verboden zijn in Syrie, ons avontuur duurt voort.

18 Juni - Nade Turkse grens willen we geld wisselen - US \$ bij de bank, maar Syrisch geld kan alleen bij de juwelier worden ingewisseld?! Picknicken bij een uitzichtpunt boven de stad Harbiye en verder rijden over provinciale wegen tot we de snelweg bereiken: we slaan af naar het Noorden richting ons doel - Cappedocië. Uiteindelijk rijden we bij Ciftehan de bergen in en bereiken een pittoresk dorpje, waar de dorpelingen uitgebreid zitten te borrelen aan beide kanten van het karrepad. We vinden een vrije kampeerplek bij een snelstromend beekje. Het eerste kampeer avontuur in de vrije natuur is een feit.

19 Juni - We spelen in het ijskoude beek water en 'draaien' een wasje in de beek. Tevens worden er kersen gejat (foei Roos en Paz) en vertrekken we weer langs Nigde en Derinkuyu naar Urgup, met een verder haperende koppeling aan boord van de Explorer. We belanden alweer op een leuk binnenplaatsje bij restaurantje 'Kervan'. Arent gaat effe surfen bij het internet café 'Kardesler' om te checken of er Ford dealers in de buurt zijn. De informatie-snelweg loopt ook door Urgup!

20 Juni - Arent vertrekt na ontbijt naar een monteur. Het openluchtmuseum in Goreme wordt bekeken als typerend voor Capedocië: in de zachte rots uitgehouwen huizen en kerken. Met de lunch is Turkse pizza een lekkere openbaring voor ons.

21 Juni - We houden nu 'echt' rust, alhoewel dit niet zo overkomt als alle kinderen samen gillend over het terras van het hotel rennen. 's Middags zwemmen en de Ford is rond 14.30 uur weer terug bij het hotel. Arent's mening is dat het wel beter is maar niet volledig verholpen.

22 Juni - Plan is om vandaag Istanbul te bereiken, een hele rit. Gelukkig zijn het fantastische wegen, die Turken kunnen wel snelwegen maken! We stoppen voor lunch bij een tankstation langs de snelweg. Na nog een uurtje of wat snelweg volgt een historisch moment: we rijden over de Bospurus het vasteland van Europa binnen. Camping Atakoy wordt gevonden en we eten een BBQ bij het water.

23 Juni - We hebben met de receptie van de camping afgesproken om een mini bus te huren voor een halve dag om Istanbul te bekijken, want we hebben (na Damascus) niet veel puf om met 3 auto's de binnenstad in te gaan. We zijn blij verrast met de bus: zeer nieuw en een lekkere airco, tevens uitgerust met bedaard rijdende chauffeur, wat een heel zeldzame gebeurtenis lijkt in Istanbul. We rijden langs de havenkant en zien de bekende "sky-line" van Istanbul, met de grote moskeeën, afstekend tegen de fel blauwe lucht. We bekijken het Top

WELTERUSTEN !

(Beleggen en toch lekker slapen)

Lekker slapen en beleggen lijken niet zo samen te gaan voor de meeste mensen, zeker niet in deze roerige tijden. Toch is het mogelijk. Ondergetekende slaapt en belegt rustig.

Een aantal tips voor rustige nachten:

- Beleg alleen geld dat je niet meteen nodig hebt.
- Beleggingen hebben tijd nodig. De reden is dat ze fluctueren in waarde: soms een periode omlaag, dan weer een periode omhoog. Dit is normaal.
- Goed om te weten: als je kijkt naar alle 5-jaar periodes in de afgelopen 80 jaar, dan was het vrijwel onmogelijk, in welke 5-jaar periode dan ook, om minder geld te verdienen met beleggen dan op een bankrekening.
- Hou een oog op het grotere geheel.
- Kijk ook eens naar andere vormen van beleggen:

Obligaties:

Hedgefondsen (de meeste mensen kennen alleen de hogere risicofondsen van dit type, maar er zijn ook juist fondsen met een heel laag risico en een heel gestaag rendement)

With Profit fondsen:

Aandelen die uit de gratie zijn

- Je kunt de "prijs/gemiddelde"-techniek toepassen: regelmatig een bedrag beleggen, bijvoorbeeld elke maand, of je belegt een kapitaalsom niet in één keer, maar gespreid over 3-6 maanden. Je koopt meer aandelen als de prijs lager is en wat minder als de prijs hoger is. Het resultaat: je koopt voor een gemiddelde prijs en daarmee is het verloop van je belegging rustig.

Beleggen op dit moment, nu? Aandelenprijzen zijn relatief laag. Je weet nooit precies wat er op korte termijn gaat gebeuren, maar als je over een aantal jaren kijkt, zul je het goed gedaan hebben.

Beleggen zomaar zonder nadenken? Nee, zeker niet. Zomaar ergens inspringen is nooit slim en zeker niet nu. Maar als je een beetje goed nadent, kun je leuke dingen doen.

En lekker slapen.

WELTERUSTEN !!

Ingrid Callenbach

Kapi museum en de twee grootste moskeeën (Aya Sophia en de Blauwe moskee). We zijn het er allemaal (inclusief de kenner bij uitstek Arent) over eens dat Istanbul erg meegevallen is qua verkeer, ontwikkeling en ook qua vervuiling. We rijden 's middags richting Griekse grens en slaan rechtsaf bij Malkara en kamperen vrij tussen de distels (bedankt voor het wieden Sandra) op een heuvel tussen de boerenvelden.

24 Juni – Bij de Turks-Griekse grens bij Ipsala rijden we langs een enorme rij vrachtwagens die veel langer moeten wachten. Over de grens wordt de eerste souflaki van deze vakantie genuttigd, evenals lekkere yoghurt-knoflook saus met stukken brood. 's Middags staan we bij Kavala op camping 'Irine' en gooien we de kinderen in zee. Tijdens het inkopen doen blijkt het opeens zondag te zijn, dus Arent moet praten als brugman en krijgt 'gratis' aardappelen en wortels voor de koters! Eten doen we bij een klein haventje met typisch Griekse blauw-witte vissersbootjes in het water.

25 Juni - De Omega wordt nagekeken op een tikkend geluid uit het vooronder. Gelukkig blijkt dat er niets mis is behalve dat één van de pulleys is losgetrild (!!): een nalatenis van de preventieve vervangingen die de Opel-dealer voor vertrek uit Muscat heeft gedaan. Motto: als het niet kapot is, moet je er niet aan komen... 's Avonds eten we pizza's en lekkere babanasplit-ijsjes met Griekse vlaggetjes en een heus zeiltje in de nationale kleuren.

26 Juni - We nemen onderweg een foto van de befaamde Mount Olympus en eten lunch langs de snelweg. We gaan ook nog winkelen in een Spar supermarkt en merken op dat we hier toch wel erg dichtbij de westerse beschaving zijn terug gekomen. Alles is voorradig!! We besluiten de dag in het plaatsje Kastraki op de camping "Vrachos". Dit stadje ligt vlakbij 'Meteora' - een regio die bekend staat om zijn kloosters die op bergtoppen zijn gebouwd. We

hebben zelfs uitzicht op enige kloosters vanaf het zwembad.

27 Juni – We bekijken Meteora in vogelvlucht en vergapen ons aan de geweldige, maar naar het schijnt haast onmogelijke, bouwwerken gemaakt op de toppen van deze kliffen. De kliffen zouden, zelfs zonder kloosters, al bijzonder zijn geweest, maar dit is echt prachtig. We volgen de verschillende bergpassen naar de vertrekplaats van de boot: Igomonitsa. Langs de kade zijn ontzettend veel travel agents die tickets verkopen. We kopen dus tickets voor de boot. Volgens de agent kunnen we om 21.30 uur inschepen maar uiteindelijk is het pas 22.30 uur voordat we aan boord komen. Geen feest voor de kiddo's. Binnen is het - tot mijn verbazing - net als een check-in van een hotel. Er is zelfs

hebben gezien. Het was een fantastische tijd, we zullen de drukte missen. De Hoekstra Omega doorkruist Italië langs de oostkust tot Foligno. We zijn kapot en drinken nog een cappucino in de Foyer terwijl de nieuw gekochte walky-talkies de kinderen bewaken want de babyfoons werken niet in deze bunker (hotel).

29 Juni – 4 Juli – Een aantal dagen aan het Como-meer brengen wat rust terug in de familie en we verwennen onszelf op een tweetal nachten in een luxueus hotel aan het meer van Luzern. Dan is het tijd om door te rijden over de autobahn naar Nederland. Bij aankomst bij het einddoel Hilversum staan er 9620 extra kilometers op de teller.

Een kleine nabeschuiving: wat is meegevallen?

We zijn slechts 2 files tegengekomen op het hele traject (allebei rond Istanbul). Het verkeer en vervuiling in Istanbul na de drukke en vuile stad Damascus. En het aantal sanitaire stops die gemaakt moesten worden onderweg. Wat viel tegen? Eigenlijk niets, want je verwacht altijd het ergste voor een uitgebreide trip als deze. De

kinderen hielden zich fantastisch en zelfs het aantal vervangen luiers en plas-stops was te pruimen. Aanraders? De voorbereiding-avonden met alle deelnemers, gezellige voorpret en leuke voorbereiding op de trip. De dames en kinderen laten vliegen naar Amman in plaats van meerijden door Saoedi. Het van tevoren verdelen van de reislanden onder families om ieder een deel van de reis te plannen. En, last but not least, walky talkies meenemen voor alle deelnemende auto's. Een ongelooflijke ervaring, ik kan het iedereen aanraden!

Taco

Allemaal BBQ Jerash, Jordanië

een butler die meeloopt naar elke cabine! Om 23.30 uur vertrek voor de nacht passage via Corfu naar Brindisi.

28 Juni 01 - Ontbijt op de boot kan in het zelfbedieningsrestaurant met broodjes en een eitje. De groep heeft reeds besloten om vanaf Brindisi per familie verder te rijden en zelf nog wat vakantie te houden in Italië. Om 07.00 uur Italiaanse tijd verwelkomt Brindisi ons vriendelijk: de douane wuift ons door zonder te kijken of ook maar naar ons paspoort te vragen. We eten wat broodjes met koffie bij een shopje langs de snelweg waar onze wegen scheiden. Afscheid valt zwaar; Paz doet waarheidsgetrouw de hysterie na die we in de moskee

WAD IS!

Na ander half jaar met veel plezier de Raskrabbel gelezen te hebben, vond ik het nu maar eens tijd worden om zelf in de pen te klimmen. Het thema voor de volgende vijf nummers van dit tijdschrift voor en door Nederlanders sprak me namelijk erg aan, alleen op een andere manier dan het de meeste lezers aanspreekt denk ik.

De WADI'S in Oman zijn natuurlijk prachtig, maar voor mij persoonlijk staat er: "Het WAD IS het meest unieke plekje op deze aardbol!" Gaan veel mensen in hun vakantie naar de meest exotische bestemmingen en ook al schrijven ze er de meest enthousiaste reisverhalen over, onder andere te lezen in dit blad, mijn vakantie is niet compleet zonder een bezoek aan Terschelling of Vlieland.

Van kleins af aan ben ik in de zomervakanties door mijn ouders zes weken lang meegenomen naar dit unieke stuk natuurgebied boven in ons kleine landje. We kampeerden tot mijn een en twintigste op het natuurkampeerterrein "Lange Paal" op Vlieland. Mijn vader was een groot natuurliefhebber en fotografeerde en filmde alles wat groeide en bloeide, snaterde en kwetterde. Mijn moeder en ik gingen altijd mee op zijn wandeltochten. Toentertijd (en dan spreek ik over zo'n ruim dertig jaar geleden) werden er nog dia's gemaakt, met super acht camera's gefilmd en mijn vader sjokte dan ook altijd behangen met statieven en camera's, telenszenen, lichtmeters, verrekijkers en wat al niet meer door duinvalleien, strand en broedgebieden. Mijn moeder droeg de rugzak met versnaperingen voor onderweg en als klein meisje leerde ik op deze manier spelenderwijs de namen van plant en dier.

Tegen de tijd dat onze eigen kinderen geboren waren wilde ik ze heel graag deze zelfde liefde voor dit unieke natuurgebied in Nederland bijbrengen. Nu zijn de Waddeneilanden in de zomermaanden een enorme toeristische trekpleister en voor deze kleine natuur kampeerterreintjes (waarvan er in heel Nederland trouwens nog veel meer zijn te vinden) bestaat voor de zomerperiode dan ook een loting systeem. In december schrijf je een briefje naar

Staatsbosbeheer met de tijd wanneer je wilt komen en in januari hoor je dan of je wens ingewilligd wordt.

Natuurlijk schreef ik in voor "Lange Paal" op Vlieland en natuurlijk werden we uitgeloot. Wat nu? Opgebeld naar Terschelling, een iets groter eiland, met maar liefst drie natuurkampeerterreintjes. Er was nog een plekje voor ons op "Lies". Die allereerste keer, alweer zo'n veertien jaar geleden, zijn we met de kinderen voor in een stoeltje op de fiets afgereisd. De ruim honderd kilometer van Assen naar Harlingen in twee dagen afdegend en met een bootreis van bijna twee uur, geven je het gevoel dat je heel erg ver van huis bent.

Het natuur kampeerterreintje op Lies kenmerkt zich door zijn prachtige ligging. Het is een driehoekig weiland, met aan een kant het bos, aan de andere kant het duin en uitzicht over een naastgelegen weiland, meestal bevolkt door koeien. Verder is het meest karakteristieke dat er alleen maar vier toiletten zijn die de kampeersers zelf bij toerbeurt schoon houden, drie koude kranen en een koude douche zonder hokje, maar met de mooiste tegeltjes die je je maar voor kunt stellen, namelijk de bomen, de wolken of de opkomende zon. En verder is er niets dan natuur. Voor veel mensen klinkt dit nogal afschrikwekkend, maar wij vinden het prima zo.

Sinds die eerste keer op "Lies" is Terschelling niet meer uit onze vakantie weg te denken. Als natuurliefhebber kom je er uitstekend aan je trekken. Veel bijzondere trekvogels vinden er een pleisterplaats op hun lange tocht. Wat te denken van de zeehonden die je bij laag water vaak al tijdens de overtocht naar het eiland op de drooggevalen zandplaten kunt zien liggen, maar die ook wel eens hun nieuwsgierige kop vla bij je in de buurt boven water willen steken als je

in zee aan het zwemmen bent of op het strand loopt te juttten. De kruidige, specifieke geur van de kraaiheidde, de wilde orchideeën, de vleesetende zonnedaauw, ook planteliefhebbers komen volop aan hun trekken.

De karakteristieke oude huisjes van de vroegere walvisvaarders, de kroegjes, het ademt allemaal de voor mij zo speciale sfeer van het eiland. Kun je in Oman snorkelen en duiken, op Terschelling gaat dat ook. Bij half hoog water met je duikbril de elkaar bevechtende krabben bij een strekdam bewonderen is zeker de moeite waard. En wat te denken van een duik naar een van de vele wrakken die er rond het eiland op de bodem van de zee liggen. In het "wrakkenmuseum" valt onder andere te bewonderen wat er zoal in de loop van de tijd door de duikclub boven water is gehaald.

Ook cultureel gezien heeft Terschelling een jaarlijks terugkerende publiekstrekker, namelijk het "Oerol Festival". Theatergroepen uit binnen en buitenland verzorgen tien dagen lang in de maand juni optredens met als decor "de natuur". Straattheater kom je op de meest onverwachte plekjes tegen.

We zijn net terug van ons verlof van vijf weken. De vakantie werd in stukken gehakt doordat onze kinderen de uitslag kregen van hun eindexamen en ander halve week later hun diploma uitgereikt werd. Toch zijn we ook dit jaar even weer op de fiets naar "ons plekje" afgereisd. De geur van het eiland geroken, op het strand gejut, het knisperen van het Wad gehoord. In augustus ga ik onze dochter naar het eiland brengen. Vier jaar lang gaat ze er wonen, omdat ze er voor gekozen heeft er naar de Hogere Zeevaartschool te gaan. Voor ons een reden te meer om het eiland niet te vergeten. **Het WAD IS en zal hopelijk altijd blijven!**

--Alma Kingma

Wandeling door

Wadi Dayqah

Foto: Oscar van Ravestijn

Wandelen door Wadi Dayqah vergt een beetje voorbereiding, zeker als je met 20 man op pad wilt. Dat komt vooral omdat we deze wandeling in twee groepen wilden maken, waarvan de eerste op donderdag van Mazara naar Wadi Tayyin zou lopen en de tweede op vrijdag in tegengestelde richting. De tweede groep moest derhalve naar Wadi Tayyin rijden (ruim drie uur) met de kampeeruitrusting van de hele meute.

We blijken ons verzamelpunt donderdagochtend te delen met een groep Snake Gorge-gangers. Zullen zij evenveel slangen zien als wij? Onze eerste stop komt vlak voor Quriyat, daar waar de weg in haarspeldbochten naar beneden slingert. Een Al Maha tankauto is, blijkbaar zonder werkende remmen, de confrontatie met de rotsen aangegaan hetgeen een diepe indruk op de cabine heeft achtergelaten. Hopelijk heeft de chauffeur zich in veiligheid kunnen brengen.

De weg naar Mazara is grotendeels geasfalteerd, dus we rijden maar een klein stukje off the road voordat we, anderhalf uur na vertrek, aankomen bij het beginpunt van onze lange wandeling. Bouwactiviteiten ter plekke lijken te duiden op een vakantiecampement in wording, maar vandaag zullen ons de drommen toeristen nog bespaard blijven. Een laatste blik op de thermometer: 44°! Groot is derhalve de verontwaardiging op zaterdagochtend, als het slechts 26° is! Afijn, dat weten we dan nog niet. We parkeren de auto's, hijsen de rugzakken op onze rug (en buik, voor de enkele CamelPak) en gaan te voet verder.

Om 9:30 beginnen we te wandelen. Aanvankelijk blijven we hoog boven de wadvloer en volgen een rotsachtig pad. De hete wind die ons tegemoet waait doet het lange grasachtige gewas, dat rond de waterplassen beneden ons groeit, luid ruisen. We komen een paar lokale jongens tegen, eentje met een kruiwagen, een ander met een ezel. Elaine denkt er even over om de ezel te charteren voor de dag, maar laat dat plan toch maar varen. In plaats daarvan is ze de eerste die, al na een half uur,

afkoeling zoekt en languit in het water ligt. Gedurende de dag zullen er vele groepsgewijze badderpauzes volgen. Het eerste stuk is weinig spectaculair: een vrij wijde wadi, weinig groen, geen grillige, steile rotswanden. We lopen daarom in de ideale richting, want in de loop van de dag wordt de wadi wel degelijk indrukwekkender.

Na een uurtje ontwaren we een enorm gevederd gevaarte op ons pad. Het blijkt een gier te zijn, waarvan de linkervleugel er wat zieligjes bij hangt. Omdat onze barbecue nog een uur of zes, zeven lopen is en omdat bek en klauwen van het dier er toch best vervaarlijk uitzien, lopen we na een korte fotosessie door. Het volgende beest op ons pad is evenmin in goede doen: een dode slang. Als we een paar uur later weer eens in het water liggen, zien we een heel wat levendiger exemplaar aan de rand van 'onze' poel, maar niemand laat zich hierdoor nog uit het water verjagen.

We lopen afwisselend over zwart grit, kiezels of keien. Af en toe staat er water boven deze ondergrond, variërend van enkele centimeters tot meer dan een meter. Dat is goed om de voeten koel te houden, maar het vergt wel veel meer inspanning.

Halverwege de dag komen we op een T-splitsing van wadi's uit, waar we wat schaduw zoeken voor een lunchpauze. Met de zon recht boven ons zitten we op een kluitje onder een enigszins gewelfd rotsblok. Frans haalt één van zijn vele "gadgets" te voorschijn om zijn Brie, die inmiddels wel erg zacht geworden is, op zijn brood aan te brengen. De pauze wordt ook door iedereen benut om schoenen en sokken weer eens uit te wassen en te ontdoen van alle steen-

tjes. Hans, die als enige op Teva's loopt, heeft het wat dat betreft heel wat makkelijker. Frank demonstreert dat de keien die net onder water liggen wel erg glibberig kunnen zijn, door met een sierlijke boog op z'n achterste te belanden; Christine doet nog geen minuut later hetzelfde - op de zelfde plaats, jawel - maar weet tijdig haar handen onder zich te positioneren (zodat ze alleen zere handen heeft...).

De wadi is inmiddels een stuk nauwer dan aan het begin van de dag. Het voordeel is dat we daardoor 's middags geregeld wat schaduw krijgen. En met de steiler wordende rotswanden aan weerskanten hebben we een directer zicht op wat zich hier in miljoenen jaren heeft afgespeeld. Het kritische geologengetal wordt in onze groep echter niet bereikt, dus de opmerkingen over conglomeraten en dergelijke vinden een weinig vruchtbare grond voor verdere discussie.

Hoewel alle rugzakken toch echt lichter beginnen te worden vanwege de genuttigde lunch, de flessen warme Masafi en de dubbel zoute drop van Arjan, wordt er toch af en toe gevraagd hoe ver het nog is. Rian, die deze wadi al drie keer eerder gelopen heeft, geeft telkens ontwijkende antwoorden, waarmee alle zere knieën en voeten niet echt blij zijn. En de bocht in de wadi, waarachter we het einde van onze wandeling hopen te vinden, wordt telkens gevolgd door nog één... en nog één!

Tot nu toe is het water eigenlijk niet verder dan schouderhoogte gekomen en dat slechts voor heel korte secties, dus zwemmen is er niet bij en de niet waterdicht verpakte elektronica kan makkelijk droog gehouden worden.

WIJN PROEVEN

Echter, na de hele dag beneden in de wadi gelopen te hebben, volgen we nu een pad omhoog, dat overduidelijk ook door geiten wordt gebruikt, om de enorme rotsblokken en de diepe plassen er tussenin te ontwijken. Geja klaart helemaal op, omdat ze haar tenen in haar te krappe schoenen even niet meer voelt. Als we op een goed moment weer een weidser blik op de wadi voor ons krijgen, zien we een auto staan beneden in de wadi! Ah, auto's kunnen tot hier komen! Waarom zijn onze vrienden hier niet?! We lopen langs een vrij steil pad naar beneden en zien dat de pick-up behoort aan een bedoe die met zijn vrouw bij het water zit, terwijl een paar kinderen achter in de auto spelen.

Als de wadi naar rechts afbuigt straalt de laagstaande zon ons in het gezicht. De reflectie in het water maakt het moeilijk te zien wat zich onder het ondiepe water bevindt. Echter, we zien auto's in de verte, waarvan eentje al snel wordt herkend als Marianne's Cherokee! We zijn er bijna! Machteld, die ons een eindje tegemoetgekomen is, is de eerste die we herkennen. Precies acht uur na het begin van onze wandeling, twee tot drie uur langer dan volgens Off-road Oman, komen we aan bij onze kampeerplaats in Wadi Tayyin. Oh, die stoel en dat eerste ijskoude blikje, wow!

Tja, wat volgt is natuurlijk een opeenvolging van verrukkelijk wadi-eten. Geen kampvuur deze avond, heel ongebruikelijk (zeker voor mij), maar het is warm genoeg en er zijn weinig wilde beesten en vliegen die op afstand moeten worden gehouden. Halverwege de avond komt de bijna volle maan ons bijlichten.

De volgende ochtend gaat de tweede groep op pad. Wij, de wandelaars van de donderdag, prijzen ons gelukkig dat we alleen maar drie uur terug hoeven te rijden; met alles dat zeer doet is wandelen geen aantrekkelijk alternatief. Al met al vond ik dit een aardige tocht, maar niet één die ik snel opnieuw zal doen. Wat mij betreft is de tocht een uurtje of twee te lang en vergeleken met bijvoorbeeld Wadi Bani Khalid ontbreekt het geklauter en het dramatische. Daar staat tegenover dat dit een prima tocht is voor wie niet van zwemmen of klauteren houdt!

--Oscar van Ravesteijn

De beste manier om meer over wijnen te leren, is door zelf wijnen te proeven. Bijna niemand zal die filosofie aanvechten. Maar hoe kun je elk jaar weer, met al die tienduizenden nieuwe soorten wijn, een beetje op die markt blijven?

Een manier hiervoor is het starten van, of het aansluiten bij, een wijnproevers club. Je zal op die manier niet alle wijnen kunnen keuren, maar zo'n lidmaatschap zal het proces zeker doen versnellen en afgezien daarvan zijn het ook nog eens erg gezellige avonden.

10 Wijnproef tips

- 1.- Begin op kleine schaal, met zo'n 5 – 10 personen. Na enige ervaring opgedaan te hebben, kun je altijd beslissen om de groep uit te breiden.
- 2.- Maak een budget. Bepaal vooraf welke prijsklasse wijnen je gaat proeven.
- 3.- Kies goede wijnglazen. Een kwaliteitswijnglas is de beste investering van een wijnaanbidder of van een wijnproevers-club. Bolle Bordeaux-wijnglazen, die een beetje taps toe lopen, zijn over het algemeen de beste. Zorg ervoor dat de wijnglazen sprankelend schoon zijn.
- 4.- Neem niet teveel verschillende wijnen. Tussen 5 en 8 is meer dan voldoende. Kies een speciaal thema. Vergelijk verschillende wijnen uit een bepaalde streek. Vergeet niet dat je aan het wijn proeven bent en niet aan het drinken!
- 5.- Laat de gastheer bij binnenkomst van de proevers de wijnflessen inpakken, zodat de labels niet zichtbaar zijn. Blind proeven is het beste! Vergeet ook niet vooraf de kurken te verwijderen, anders is het nog duidelijk wat de streek van herkomst is.
- 6.- Kijk en leer. Het uiterlijk van een wijn geeft al veel informatie over de druif en de leeftijd. Dus zorg dat je goede verlichting hebt met bijv. een wit tafellaken of een vel wit papier op de achtergrond.
- 7.- Kies voor eventuele hapjes neutrale snacks. Gebruik geen gekruide en andere sterke smaken. Probeer een wijn te proeven met en zonder eten. Je staat verbaasd van het verschil!
- 8.- Luister naar de indrukken van de andere proevers. Dit geeft jezelf misschien ook weer een mogelijkheid om de wijnen van een andere kant te benaderen.
- 9.- Maak altijd notities! Anders zullen vele lessen verloren gaan. Noteer je favoriete wijnen.
- 10.- En onthoud: **wijn uitspugen is geen zonde!**

Jaap Croese

De kinderpagina

Wij gaan naar Aberdeen!

We hopen dat het heel leuk wordt in Aberdeen. Er zijn heel veel grasvelden in Aberdeen en er valt veel regen.

Michelle Brouwer en Remy Bosman

SpinnenWeb

Als het regent kan je een spinnenweb het beste zien. Ik vind spinnen lief. Je hebt allerlei soorten spinnen, maar ik vind de kruisspin het mooist, want ze hebben een kruis op hun rug en ze eten vliegen.

Amy Vis

De Week

Een week heeft zeven dagen. De dagen van de week zijn: Maandag, dinsdag, woensdag, donderdag, vrijdag, zaterdag en zondag. Het is belangrijk dat je weet hoe lang een week is.

Guilhem Hack en Tom Piening

Wereldkampioenschappen

Weer naar school

De Woestijn

We gingen naar de woestijn. En wij hebben op een kameel gezeten en wij zijn van de woestijnberg afgerold en ook van afgerend. En dan gaan we weer naar huis.

Rik Hoogerduijn Strating, Celine Aldewereld en Marjolein Boom

De Woestijn

In de woestijn is het lekker heet. Ik ben zelf nooit in de woestijn geweest, maar wilde dieren zijn er wel. Mijn vader is er wel eens geweest. Hij heeft kameel gegeten. Ik wil er wel eens naar toe. Een ding is gek: ze skiën daar van een zandheuvell!

Corine v.d. Schans

Weer naar school

Het is spannend om weer naar school te gaan. Sommigen vinden het niet leuk om weer naar school te gaan. We hebben de hoofdletter N en N en de V geleerd!

Maud Kraaijevanger en Bas Liesker

Weer naar school

Ik vond het heel leuk om naar school te gaan en we hebben ook al veel gelezen en ook al hard gewerkt.

Elise Droste

Wereldkampioenschap voetbal

Aan de wereldkampioenschappen doen veel landen mee.
Die landen voetballen tegen elkaar.
Om mee te doen aan de wereldkampioenschappen moeten de voetballers tegen elkaar voetballen.

Nederland heeft verloren.
Dat vind ik jammer

Sander Hage
(tekening van Ronald Schotman)

Wat schrijft groep DP 4

van de PDO school?

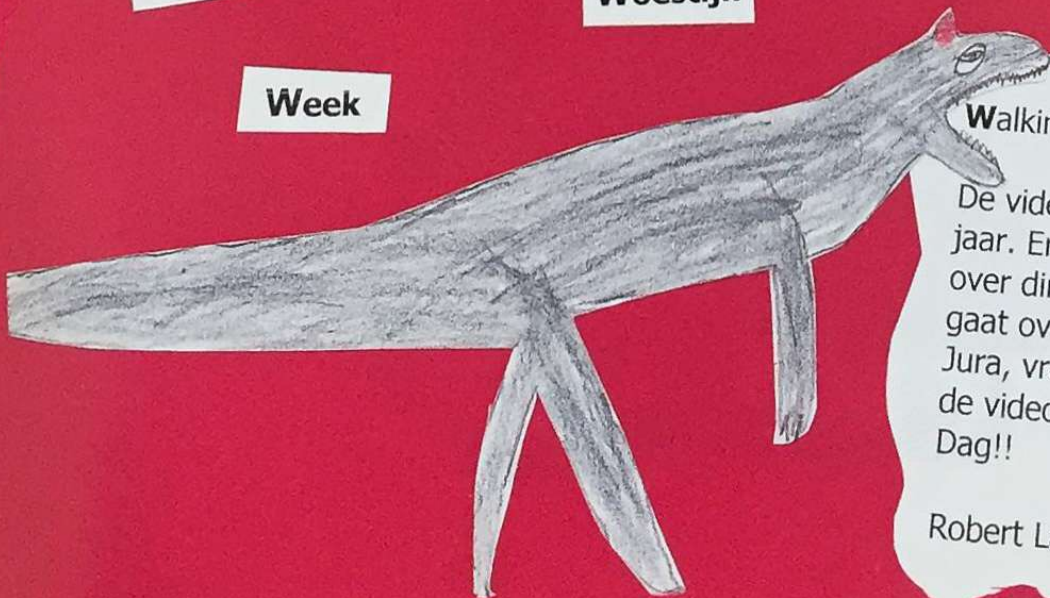
Wandelen met dinosauriërs

Webben

Woestijn

Weggaan

Week

Walking with Dinosaurs

De video is voor kinderen over de 5 jaar. Er zijn 6 afleveringen. Het gaat over dino's en het is om te leren. Het gaat over het Trias, Jura, Midden-Jura, vroege Krijt en Krijt en hoe ze de video gemaakt hebben. Dag!!

Robert Lamers

WATER

Twee weken voor de zomervakantie hadden wij, de leerlingen van De Linie, een school voor speciaal voortgezet onderwijs te Nieuwegein, een project "Water". Allerlei onderwerpen die met water te maken hadden kwamen ter sprake: watervervuiling, waterverbruik, de prijs van het water enz. Ook kwam Oman ter sprake, omdat onze juf daar is geweest en ons veel wist te vertellen over wat water in Oman betekent. Jeroen stelde voor om een verlag van onze excursies te schrijven, voor de Nederlandse mensen in Oman. Hier volgen 3 korte beschrijvingen van de gemaakte excursies. Wij wensen u veel leesplezier.

Groep 1B, S.V.O. De Linie

Eerste bezoek

Zwembad Merwestein ma 2 juli 2001

Wij zijn naar het zwembad geweest, daar hebben wij uitleg gekregen over hoe het water zo schoon en helder bleef.

Later gingen we nog even het zuiveringsproces in het echt bekijken onder de zwembaden.

Patrick S.

Tweede bezoek

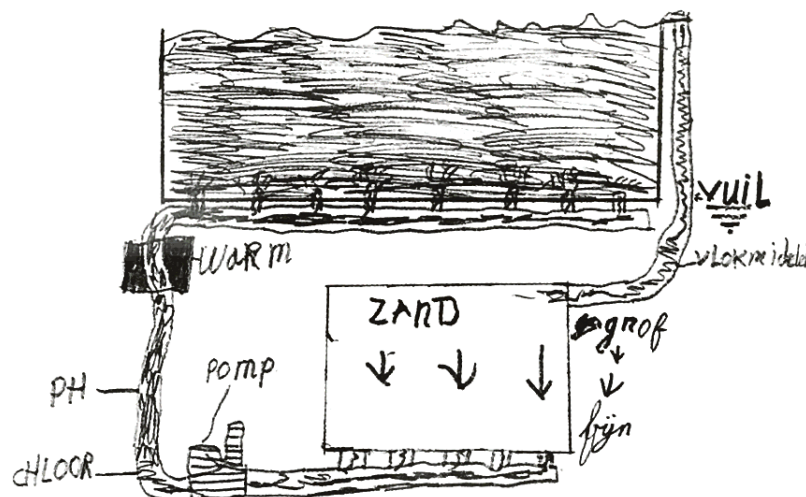
Waterzuivering Nieuwegein - IJsselstein 3 juli 2001

Toen wij aankwamen zeiden de andere kinderen al van "doe je neus maar dicht want het stinkt echt". Naarmate we binnen waren begon Mr. Johan te vertellen over hoe hij de klassen rondleidde over het terrein van de waterzuivering. Het doel ervan is rioolwater schoon te maken en zorgen dat vuil verbrand of geloosd wordt.

Het (redelijk) schone water wordt naderhand naar de Lek geloosd. Er is dan een speciale wet voor de mensen die bij de Lek wonen, het is een wet dat het water niet moet stinken en redelijk schoon moet zijn. Als het slijp schoon wordt gemaakt komen er ook gassen vrij, met die gassen drijven ze een generator aan, die stroom (en warmte voor het broei effect van het slijb) maakt voor de locatie.

In ieder geval het was een "stinkend goeie excursie!!!"

--Lars B.

De boottocht

Onze derde bezoek was aan de prinses Christina boot.
We gaan er nu wat vertellen.

De keuken heet een kombuis.

En de slaapkamer heet een hut en een bed heet een kooi.

's Avonds zit er altijd een wacht bij de jongens op de gang.

's Avonds varen ze niet door want dan kunnen ze niet slapen.

De kamers zijn klein.

De leerlingen kunnen daar darten en nintendoën en computeren en ze konden ook muziek luisteren.

En ze hebben een eigen to op de kamer.

De meisjes worden voorgetrokken omdat de kamers groter zijn.

Als je met je rug naar de bron toe staat dan zie je aan de rechter kant een rood vlak dat heet stomp.

En als je aan de linker kant staat dan is het groen en dat heet de spits.

In de boot kunnen 30 leerlingen.

De leerlingen moeten zelf eten koken en afwassen maar de vaatwasmachine gebruiken ze meest.

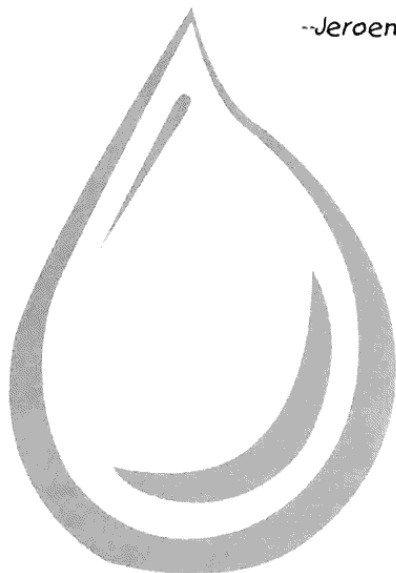
Je mag niet op heel veel plekken op de boot roken.

De recreatie ruimte dat is de enigste plek waar ze mogen roken en de leerlingen kunnen daar ook eten en andere dingen doen.

De provisiekamer daar bewaren ze het eten voor twee weken.

Het bezoekje was heel leuk.

--Jeroen

Wij schrijven

Schrijf je?

(na deze woorden
weet ik dat wij
vrienden zullen worden.)

Ja, ik schrijf

met vederlichte vlagen
in geboren overmoed
woorden die muren
omverblazen.

Jij ook?

Kan je op je eigen
woorden vliegen?

Een knikje.

En wij zijn gelijk.
Wist je dan niet dat
als ik schrijf,
de wereld opengaat
geen grenzen legt
En ik soms wilregels moet laten
om terug te komen?

Patricia Spuy

Je bomen

Bladeren beblazen
en losgerukt langzaam
om stil te komen
op de grond

Zo zijn mijn gedachten
soms

En stil
kijk je toe
woordenloos verstoep
achter hoge bomen
blikvangers

En zelfs als
de bladeren bejaard
vallen en niet meer opstaan
wil je niet gaan
blijf je maar staan

Ik wil je wel mijn woorden
vertellen, mijn verhalen
en kennis
als jij je takken opent
en mij toesaat
tussen je groen

Patricia Spuy

رقم ٣٠٠٠٠

سلطنة عُمان
الاتحاد العماني لكرة القدم
تذكرة دخول
لمباراة كرة القدم
القيمة : ١ ريال

Water verboden

bij de voetbalwedstrijd?

Wat een drukte bij het Bowshar voetbalstadion op vrijdag 31 augustus jl. Honderden auto's, zelfs hele bussen vol enthousiaste Omani's reden naar de voetbalwedstrijd Oman-China. De ROP stond al paraat om de boel in goede banen te leiden. We waren een uur eerder gegaan om een goed plekje te vinden en om de drukte te vermijden, tenminste dat dachten we.

Nou, we waren nog maar net op tijd. De meeste goede plekjes waren al bezet. Het was niet de eerste wedstrijd die Oman speelde in dit stadion. Al eerder had Oman in de kwalificatieronde voor het WK 2002 (te houden in Korea/Japan) met 0-0 gelijk gespeeld tegen Qatar.

Dit werd alleen wel mijn allereerste LIVE voetbalwedstrijd! 1 rial kostte het kaartje.

Bij de ingang (er zijn gelukkig verschillende ingangen) werden we gefouilleerd. Onze geplette kartonnen dozen en flessen water werden ingenomen. Nog geen idee waarom. We dronken ons water maar even bij de ingang op, want het was nog best warm. Het karton hadden we meegenomen om op te zitten, want die stenen zijn natuurlijk gloeiend heet geworden na zo'n dag in de volle zon. Helaas, zelfs na wat zeuren, kregen we ze niet mee. Een beetje idioot vonden we het wel. De sfeer zat er goed in. Af en toe klonk er een enorm lawaai en gejuich op uit het stadion terwijl we naar gate 27 liepen. Veel Omani's droegen de Omaanse vlag om hun schouders of hoofd, er waren trommels en er

waren ook veel Omani's met voetbalshirts aan. We vonden een lege rij op de stenen. Hans zei dat het van belang was om zo hoog mogelijk te gaan zitten. Later bleek duidelijk waarom.

We openden onze zakken chips en genoten van het hele gebeuren. Mariëtte had ook een fluitje bij zich en af en toe moesten we opstaan om, luid roepend, mee te doen aan "the wave". Omani's vonden het

warmlopen op het veld. De camera-mannen zaten al klaar. Een aantal gehandicapten zat in hun rolstoelen te wachten aan de rand van het veld. De politie hield alles nauwlettend in de gaten. Er was een groot scherm waarop teksten van de Koran werden getoond. Even later stond er in grote letters: Asian Qualifiers 2001. Er was ook een gedeelte van het stadion gereserveerd voor belangrijke mensen. Zij hadden zelfs, behalve stoelen, een televisi-

grappig ons te zien en waren blij dat we ook Oman steunden. Er was maar een handjevol Chinezen. De voetballers waren zich al aan het

escherm waarop de herhaling te zien was. Eerst kwam de ROP band met wat muziek het voetbalveld opgemarcheerd. Daarna volgden de

voetballers. Tijdens het Chinese volkslied werd respectloos BOE geroepen.

Om kwart over 7 floot de Maleisische scheidsrechter het startsignaal voor de wedstrijd. Helaas (of misschien ook niet) weet ik te weinig van de technische kant van het voetbal, dus daar kan ik niets over vertellen. Na de eerste helft stond het nog steeds 0-0. De Omani's juichten, klaptten en gilden. Af en toe werd wat vuurwerk afgestoken. Echt sterk werd er niet gespeeld.

Er vielen wel een paar geblesseerden, maar die werden heel professioneel met een karretje van het veld gereden.

In de tweede helft kreeg Oman een penalty, waarvoor weet ik niet. Het stadion werd gek. Iedereen ging staan en er werd gezongen en gegild. Helaas, de penalty werd gemist. Even later in de tweede helft scoorde China 1-0. Wat daarna gebeurde was te gek voor woorden. Zeker een kwart van de bezoekers

stond op en liep weg! Blijkbaar hadden ze er genoeg van. Er werd onmiddellijk met van alles gegoid. Blikjes en flessen water (die men blijkbaar toch mee naar binnen gesmokkeld had, want daarom moesten we natuurlijk de boel inleveren). Wat waren wij nu blij dat we redelijk hoog zaten. Ik zou niet graag een blikje cola op mijn hoofd krijgen. Ook vlogen er WC rollen het veld op.

Na het tweede doelpunt voor China ontstonden er kleine brandjes. Nu begrepen we waarom ook de kartonnen dozen ingenomen werden. De volgende dag begreep ik echter dat zelfs de Omaanse vlag verbrand werd. Ruim de helft van de bezoekers verliet het stadion, terwijl de wedstrijd nog zeker 10 minuten zou duren. Blijkbaar steunen de Omani's hun team niet echt. Als ze slecht spelen, laten ze hun spelers in de steek. Er leken zelfs kleine relletjes te ontstaan. De politie was erg alert.

Toen we het stadion uitliepen, riepen

sommige Omani's woedend naar Allah. Anderen riepen naar de Chinese supporters: China good! China OK!!

De Omaanse M.E., die er angstaanjagend in het zwart gekleed met helmen en schilden bij stond om de Chinezen te beschermen, was dus eigenlijk overbodig. Tegen de Chinezen was men juist zeer vriendelijk. Ze waren vooral kwaad op hun eigen team!

De chaos op het parkeerterrein was groot en het duurde even tot we eruit waren. Dit was wel een heel aparte eerste voetbalwedstrijd. Ik ga vast en zeker nog een keer! Oman heeft inmiddels weer een wedstrijd gespeeld tegen Uzbekistan. Wederom verloren, nu met 5-0! Wanneer de volgende wedstrijd is, weet ik niet precies. Houd de krant in de gaten, mocht u geïnteresseerd zijn!

Voor alles wat uw huisdier nodig heeft:

Dr. Khaled Al Hossan

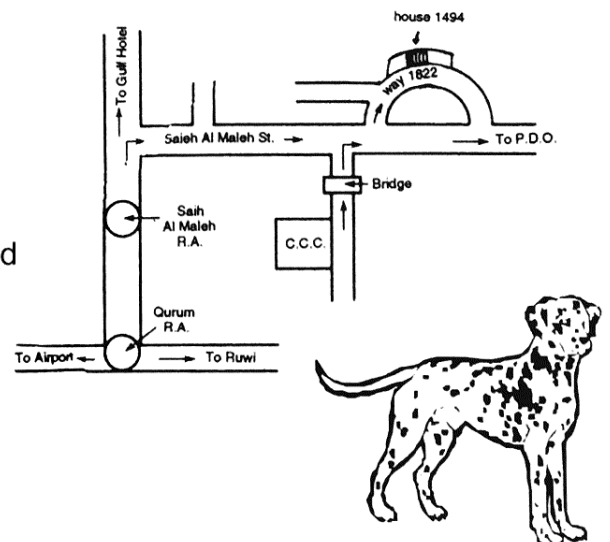

Dierenarts MEVA, BSc
Eerste vergunninghoudende dierenarts
en -chirurg in Muscat
Meer dan 13 jaar ervaring met huisdieren
Consulten - Vaccinaties - Operaties

Kattenpension - Verzorgt volledig im- en export van honden
en katten, inclusief de benodigde papieren.

Way 1822, Qurum
House 1494

Tel./Fax : 562263
Pager : 9111678
Mobile : 9310035

Interview met de heer Van Epen, Nederlands ambassadeur in Oman

Op 2 mei 2001 was het dan eindelijk zover: na een aantal weken van voorbereiding mocht de brugklas van het Rijnlands Lyceum Muscat op bezoek komen in de Nederlandse ambassade om onze ambassadeur te interviewen.

Met pen, papier en een "heuse" cassetterecorder meldden we ons bij de voordeur waar we al werden opgewacht door mevrouw Ellen Harmsen. Zij loodste ons door de beveiligingssluis en ging ons voor naar het kantoor van de ambassadeur op de eerste verdieping. Na ons voorgesteld te hebben, mochten we plaats nemen op een aantal comfortabele fauteuils die in een kring stonden opgesteld. Het vraaggesprek kon beginnen.

Sep Vlaarkamp:

Bent u getrouwd en heeft u kinderen en zo ja, wonen uw vrouw en kinderen hier in Oman?

Ja, ik ben getrouwd en heb kinderen. Mijn vrouw woont hier in Oman maar mijn kinderen wonen in Nederland. Zij hebben daar een baan.

Johan Sanders:

Wilde u vroeger als kind ook al ambassadeur worden? Zo niet, wat wilde u dan wel worden?

Vroeger als kind wilde ik dolgraag soldaat worden, maar dat veranderde toen ik student werd. In die tijd ontstond de wens ambassadeur te worden.

Michael Spaak:

In welke landen heeft u gewerkt?

Ik heb gewerkt in Mexico, Spanje, Tunesië, Canada, Nederland, daarna weer in Mexico, toen in Libië en vanuit dat land ben ik naar Oman gekomen

Henk-Jan van Dijk:

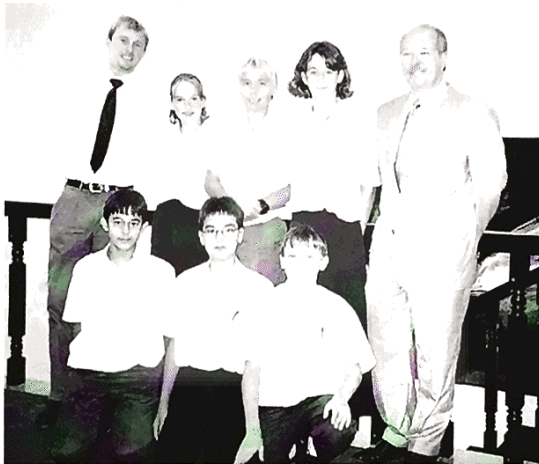
Waarom kwam u naar Oman?

Ik ben naar Oman gekomen omdat men mij stuurde. Koningin Beatrix benoemt je tot ambassadeur en daarna word je naar een land gestuurd. Je kunt dus niet zelf een land uitzoeken.

Johan Sanders:

Mist u Nederland en zo ja, wat mist u dan precies?

Ik mis de Nederlandse lucht, de wind, de gezelligheid, frikandellen en boeken. In het kort eigenlijk alle typisch Nederlandse dingen.

Marloes Braun:

Welk land vindt u het leukst om in te werken?

Ik vond Spanje en Mexico erg leuk. In Mexico was ik zelfs twee keer. Eigenlijk vind ik alle landen waar ik tot nog toe heb gewerkt leuk. Ik heb in ieder geval aan al die landen een positieve herinnering.

Johan Sanders:

Wat moet je doen om ambassadeur te worden?

Allereerst moet je weten of je in de diplomatieke dienst wilt of niet. Daarna moet je een studie aan de universiteit afmaken en daarna moet je ook nog vergelijkende examens afleggen en dan krijg je nog een speciale opleiding van een jaar. Als dat allemaal achter de rug is, moet je nog twee examens afleggen en als je die gehaald hebt, mag je ambassadeur worden.

Henk-Jan van Dijk:

Wat houdt uw werk precies in?

Het werk van de ambassade kun je eigenlijk in vier taken opdelen: een politieke taak, een consulaire taak, een culturele taak en het handelswerk. Voor de consulaire taak doen we eigenlijk hetzelfde als dat wat een gemeentehuis in Nederland doet. Alleen bestaan er in het buitenland geen Nederlandse gemeentehuizen en dus doet de ambassade dit werk. Het gaat dan voornamelijk om het afgeven van paspoorten en visa en het registreren van Nederlanders en hun problemen. Via de culturele taak proberen we Oman en Nederland dichterbij elkaar te brengen. De ambassade organiseert en sponsort evenementen die als doel hebben om contact tot stand te brengen tussen Oman en Nederland. Bij het handelswerk gaat het om het verkopen van Nederlandse zaken aan Oman. Nederland exporteert per jaar ongeveer 220 miljard dollar en slechts een klein gedeelte daarvan gaat naar Oman. Geprobeerd wordt dus om meer aan Oman te verkopen. Ook via de handel kunnen banden met Oman ontstaan.

Marloes Braun:

Wat vindt u leuk aan uw werk en wat juist niet?

Het leuke aan mijn werk vind ik vooral de vele sociale contacten en de steeds weer nieuwe leefomgevingen. Je

kunt verschillende landen met elkaar vergelijken en je ontmoet steeds weer andere mensen. Mijn kinderen wonen en werken niet in Oman. Dat je vaak je familie niet bij je hebt, vind ik een groot nadeel van het werken in het buitenland.

Carolien Hoffman:

Waarom is er in Oman een Nederlandse ambassade? Dit komt omdat er in Oman veel Nederlanders werken en die moeten op een ambassade terecht kunnen. Er zijn hier veel Nederlanders vanwege de olie die hier gevonden wordt. Soms sluit Nederland een ambassade in het buitenland. Dat kan gebeuren omdat Nederland de banden met een ander land verbreekt of omdat de handel tussen Nederland en dat andere land opeens veel slechter is geworden.

Johan Sanders:

In welke landen is een Nederlandse ambassade en waar hangt die eventuele aanwezigheid vanaf? In bijna alle landen op de wereld is een Nederlandse ambassade. Dit heeft ermee te maken dat ons land erg internationaal ingesteld is.

Henk-Jan van Dijk:

Zijn er wel eens problemen met Nederlanders in Oman? Zit er wel eens iemand in de gevangenis bijvoorbeeld? Nee, gelukkig zijn er in Oman nog nooit problemen met Nederlanders geweest. We gedragen ons allemaal erg netjes.

Marloes Braun:

Wat moeten Nederlanders doen die in problemen verkeren en in een land verblijven waar geen Nederlandse ambassade aanwezig is? Deze mensen krijgen hulp van een consulaat. Is er geen ambassade dan is er meestal wel een consulaat. Wanneer een land erg groot is, zijn er vaak meerdere consulaten zoals bijvoorbeeld in de Verenigde Staten van America.

Henk-Jan van Dijk:

Stel: er zit een Nederlander hier in Oman in de gevangenis. Wat kunt u dan voor hem of haar doen? In zo'n geval gaan we precies na wat de regels in dit land zijn. We gaan dan ook kijken of de Nederlander niet gediscrimineerd wordt, dat wil zeggen: hij of zij mag geen zwaardere staf krijgen dan de inwoners van Oman hadden gekregen voor dezelfde overtreiding.

Johan Sanders:

Hoe ziet uw werkdag eruit? Als eerste kijk ik 's morgens naar de post. Daarna spreek ik met mijn medewerkers, de taken worden verdeeld, er worden rapporten geschreven, de hele dag door zijn er contacten met Nederland of met Omani's, er worden documenten getekend en natuurlijk wordt er ook koffie gedronken. Dit alles gebeurt tussen 8 uur 's morgens en 3 uur 's middags.

Sep Vlaarkamp:

Kent u Koningin Beatrix en zo ja, is zij aardig? Ja, ik ken de Koningin. Zij is niet alleen bijzonder aardig maar ook erg open en voornaam.

Carolien Hoffman:

Kent u ook de Sultan van Oman? Waar praat u over wanneer u elkaar ziet? Ik ben een aantal keer bij de Sultan op bezoek geweest. Meestal praten we over economische zaken. Vaker praat ik echter met Omaanse ministers en met ambtenaren om op de hoogte te blijven van alles.

Sep Vlaarkamp:

Kent Koningin Beatrix de Sultan van Oman en denkt u dat de Koningin op bezoek komt in Oman of dat de Sultan op bezoek gaat in Nederland? Ja, ik denk wel dat Koningin Beatrix de Sultan kent. Of ze naar Oman komt, hangt af van haar agenda.

Carolien Hoffman:

Tot slot zouden we graag weten of er in Oman ook een groot feest gehouden wordt wanneer prins Willem-Alexander en Maxima trouwen. Ja, er komt een groot feest en jullie zijn de eersten hier in Oman aan wie ik dat mag vertellen.

Na deze vragenronde mochten we met de ambassadeur op foto in de hal van de ambassade voor het grote portret van Koningin Beatrix. Daarna kregen we bij de balie van de ambassade uitleg over het verstrekken van visa en het afgeven van paspoorten: hoe krijg je een visum, wie krijgt wel een visum voor Nederland en wie niet, hoe meld je je aan en meer van die vragen. Uitgelegd werd dat de Nederlandse visa erg in trek zijn. Veel mensen willen graag naar ons land omdat het daar zo goed is en er zijn altijd mensen die proberen om visa te vervalsen of te stelen. Daarom liggen ze in de ambassade achter slot en grendel. We kregen ook een apparaat te zien waarmee kon worden nagegaan of een visum vervalst is of niet. Na dit interessante verhaal liepen we naar een andere kamer waar taartjes op ons lagen te wachten die nog waren overgebleven van Koninginnedag dat een paar dagen eerder was geweest. De heer Ooms vertelde ons over de economische banden tussen Nederland en Oman en legde uit dat het zijn taak was de handel tussen ons land en Oman te bevorderen.

De tijd was voorbijgevlogen. Na al onze vragen en de uitleg van de verschillende medewerkers van de ambassade hadden we reuzehonger gekregen. Hoogste tijd dus voor de lunch die bij MacDonalds gepland was en dus (helaas) niet in het teken van Nederland stond. Nederlandse kroketten, frikandellen en vla zijn hier in Oman nog niet te krijgen, maar misschien kan de heer Ooms zich daarvoor gaan inzetten de komende tijd zodat we de volgende keer een heuse Nederlandse lunch kunnen organiseren.

Wij willen bij deze de heer Van Epen en al zijn medewerkers heel hartelijk bedanken voor de leuke en interessante ochtend en hopen dat de brugklas van het komende jaar ook langs mag komen.

Marloes Braun, Henk-Jan van Dijk, Carolien Hoffman, Johan Sanders, Michael Spaak en Sep Vlaarkamp

UITNODIGING

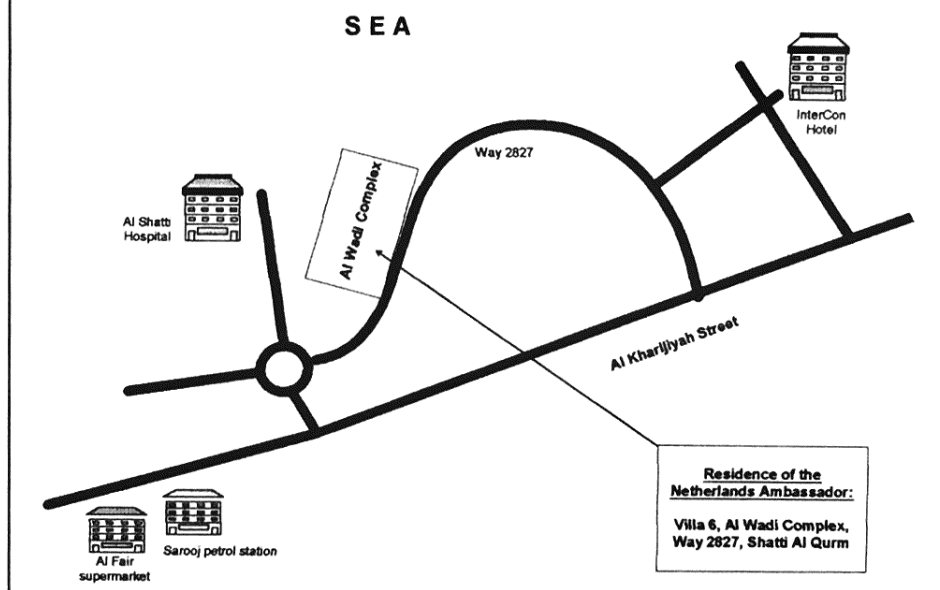
In de nieuwe Residentie van de Nederlandse Ambassadeur in Muscat zal op vrijdagmiddag 19 oktober (15:00 - 18:00 uur) een tentoonstelling worden gehouden van het werk van de schilder Jan van Rossem samen met Virginia al-Said, onder de naam "People & Places".

U bent van harte welkom om een bezoek aan deze tentoonstelling te brengen en het werk van beide kunstenaars te bewonderen.

Jan van Rossem, die aan de Kunstacademie te Utrecht is afgestudeerd, geeft sinds zes jaar schilderlessen aan kinderen en volwassenen aan het DAAT ART CENTRE te Muscat. Hij heeft eerder geëxposeerd in Nederland en in Duitsland. Virginia al-Said, zelf een professionele kunstenares, heeft bij Jan van Rossem lessen gevolgd en zich vervolgens in Florence toegelegd op het schilderen van portretten. Zij is zo vriendelijk een aantal werken ter beschikking te stellen voor deze tentoonstelling.

Het adres luidt: Al Wadi Compound, Villa 6, Shatti Al Qurm
Een plattegrond gaat hieronder.

Er is voldoende parkeergelegenheid.

Verwelkom uw Familie en Kennissen

**Per KLM vanaf Amsterdam
Naar Muscat of Dubai**

“ROYAL TOURS”

Reeds meer dan 20 jaar uw specialist

HOOFDSTRAAT 19 2406 GD ALPHEN A/D RIJN

TEL. +31-172-425300 FAX +31-172-475444

www.royaltours.nl

email: royalint@euronet.nl

Weer Weg

"Prakke-prakke-prakke-prakke prak", dat is wat Wout de drummer zegt als hij een ritme wil uitleggen en vandaar de naam van deze Nederlandse band "PRAK!".

Ter gelegenheid van het openingsfeest van het Holland Comité kwam deze groep van 5 jonge mannen naar Oman gevlogen. De band is begonnen in 1987 en is ontstaan uit het initiatief van een groep Eindhovense studenten. Ze speelden swingende Nederlandse nummers op het karnivalfeest en de dansvloer was de hele avond goed vol. Nummers van onder andere De Dijk, Van Dik Hout, Klein Orkest, Bouwewijn de Groot werden op een eigen manier gebracht.

Eigenlijk zou ik een interview afnemen met deze jongens, maar het is er niet van gekomen. Daar was het gewoon te gezellig voor. Daarom schrijf ik maar gewoon over de gezelligheid die ze met zich meebrengen waardoor ze mij weer een erg leuk weekend bezorgden.

Ik weet niet wat dat is met muzikanten. Op de een of andere manier klikt dat altijd heel goed. Misschien omdat ik zelf ook in een bandje speel en omdat ik altijd in de "Zeeuwse muzieksceïne" heb gezeten. Raakviakken gingen in ieder geval en dat bleek meteen al na het feest. Tot in de vroege uurtjes luisterden Wout, Arno en ik naar verschillende nummers en praatten we over (voornamelijk) muziek.

De volgende dag op wadi, met de familie Brakel en de familie Garretsen naar wadi Suwayh. Ik vind het altijd heerlijk om met "nieuwkomers" het voor mij zo bekende land in te rijden, want je gaat er zelf weer zo anders naar kijken. "Ik woon hier", denk ik dan altijd. Via wadi Dayqah reden we langs "broccoli rock" en dan zo naar de grote poel in wadi Suwayh. We zwommen en sprongen van de rot-

sen af. Een heerlijke middag. Die avond had het Holland Comité ook een barbecue georganiseerd op het strand. Karin begon met een paar prachtige chansons die Jan begeleidde op akoestische gitaar. Daarna speelde de band en zongen we verschillende "goeie ouwe". Een zeer getalenteerde groep muzikanten. Deed me heel erg denken aan mijn tijd in Vlissingen waar we ook op het strand met de gitaar allerlei liedjes zongen...

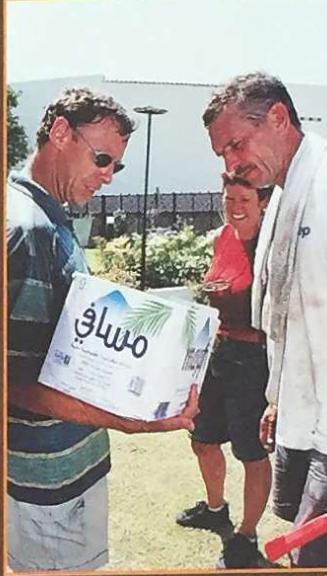
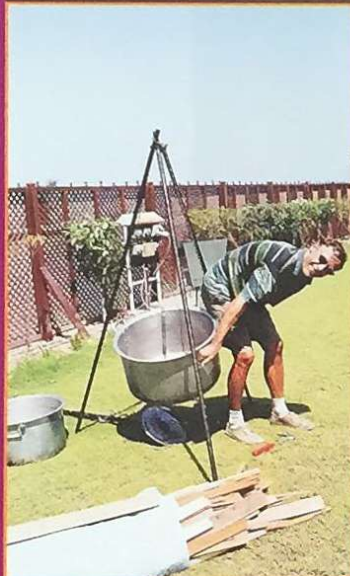
In 1989 hebben ze een live demo cd opgenomen in PlanC in Rotterdam. Ook kun je voor foto's en informatie kijken op hun website www.prak.net.

Het was weer grandioos genieten...

--Machteid Holman

HET OPENINGSFEEST

DE VOORBEREIDING

DE AVOND

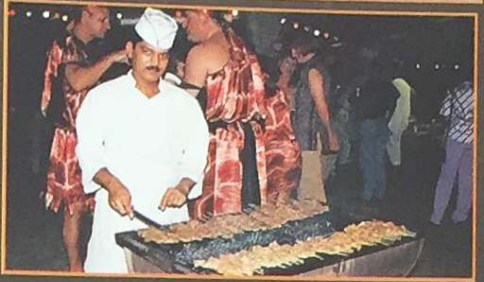
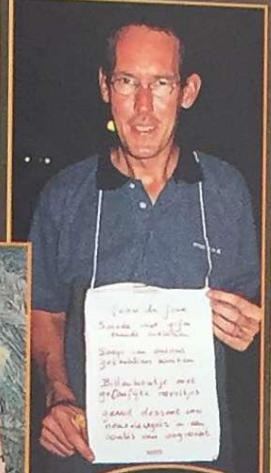

FOTOGRAF
GEJA
HADDERINGH

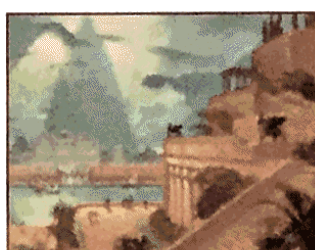

LAS TRES MARIAS...

7 WONDEREN

Iedereen heeft er wel van gehoord: de zeven wonderen van de wereld. Maar kan iedereen ze ook alle zeven noemen? Zelf kwam ik tot 5. Ik heb het hier over de zeven wonderen van de "oude wereld". Ik zal ze even op een rijtje zetten.

De Grote pyramides van Giza in Egypte, daterend uit 2700-2500 v. Chr. . Ik ben er zelf geweest en indrukwekkend zijn ze. Ze staan echt vlak buiten Caïro. Er zijn drie hele grote waar je ook in kunt, maar er zijn er nog zeven meer. Ze zeggen dat wel 100.000 slaven hieraan hebben moeten werken. Ze hebben naar het schijnt wel 2.3 miljoen blokken steen gebruikt.

De vuurtoren van Alexandria. Stond ook in Egypte. Het was ooit één van de hoogste gebouwen op de aarde en het is in 270 v. Chr. gebouwd. De Griek Sostratus heeft het ontworpen. Door een aardbeving is het gebouw helaas in de zee gestort.

De hangende tuinen van Babylon. Deze tuinen bevonden zich in Bagdad in Irak. Deze tuinen, die misschien alleen maar een fabel zijn, zouden zijn aangelegd op een stenen terras door Koning Nebuchadnezzar II, voor één van zijn vrouwen. Ze hingen zo'n 75 meter boven de grond.

De tempel van Artemis (Diana). Gebouwd in ongeveer 550 v. Chr. Deze tempel stond in de Griekse stad Efese, aan de westkust van modern Turkije. Het schijnt één van de grootste en meest complexe tempels te zijn geweest van de oude wereld. Er stonden zeker 106 enorme pilaren. De tempel brandde af in 356 v. Chr. en werd her-

bouwd, maar verbrandde weer in 262 n. Chr. Het British Museum heeft nog wat beelden in hun collectie.

Het standbeeld van Zeus. Veel mensen in 457 v. Chr. vonden deze dorische tempel te eenvoudig om een enorm beeld van Zeus erin neer te zetten. Toch zorgde de beeldhouwer Phidias ervoor dat er in de Griekse stad Olympia een ivoren beeld van de oppergod geplaatst werd, zittend op een troon met een gouden kleed aan. De Grieken verplaatsten het beeld naar een paleis in Constantinopel. Gelukkig maar, want Olympia ging, niet veel later, op in vlammen. Alhoewel, 462 n. Chr. vernietigde een andere brand toch ook dit beeld.

Het mausoleum in Halicarnassus. Dit stond in wat nu Zuid-West Turkije is en werd gebouwd in 353 v. Chr. Het was een enorme wit marmeren grafmonument en deze was bedoeld om een koning uit het Perzische rijk in te bewaren. Ook dit wonder is helaas vernietigd, ditmaal door een aardbeving in de 15e eeuw.

De Colossen van Rhodos. Deze bevonden zich op Rhodos, een Grieks eiland. Beeldhouwer Chares heeft hieraan zo'n 12 jaar gewerkt. Het was een gigantisch bronzen beeld ter verering van de zonnegod Helios. Het was net zo groot als het vrijheidsbeeld in Amerika. 56 jaar later vernietigde wederom een aardbeving dit wonder.

Er is dus eigenlijk maar één wonder, die pyramides. Alle andere zes bestaan niet meer.

Er zijn echter meer lijstjes met wonderen. Zo heb je de zeven natuurwonderen:

- De Mount Everest
- De Victoria Falls
- De Grand Canyon
- Great Barrier Reef
- Het Noorderlicht
- De Vulkaan van Paricutín, in Mexico.
- De haven van Rio de Janeiro (alhoewel sommigen beweren dat een aantal grotten in de Pyreneeën het zevende wonder zijn)

En dan zijn er de zeven wonderen van de moderne wereld:

- De Taj Mahal in Agra, India
- De Grote Muur, China
- De Beelden van de Paaseilanden
- De Eiffeltoren
- De Maya stad van Tikan
- De Space Shuttle (een beetje vreemde in het rijtje, vind ik)
- De Kathedraal van Chartres

En ook de zeven constructie wonderen:

- Het Suez kanaal
- De Dnjeprogres Dam, een hydro-electrische centrale in de Oekraïne uit 1932
- Het Atomic Energy research Establishment in Harwell, hoofdcentrum voor kernonderzoek in Groot-Brittannië
- De Alaska (Alcan) highway. De belangrijke strategische

verbindingsweg en handelsroute tussen Canada en Alaska.

- De Golden Gate Bridge in San Francisco, California, V.S.
- De Eiffeltoren (wordt dus 2 keer genoemd)
- Het Empire State Building in New York

Natuurlijk heb ik ook mijn eigen wonderen. Dit keer gebaseerd op waar ik geweest ben, in willekeurige volgorde:

- De Grote Muur in China. Wij gingen naar "the wild wall", een niet toeristisch gedeelte van deze enorm lange muur. Prachtig.
- Het terracotta leger in Xian in China. Indrukwekkend, duizenden zeer gedetailleerde aardewerken soldaten op ware grootte.
- De Pyramides van Giza. Zo oud en groot en ingenieus gebouwd.
- De tempel van Karnak, in Luxor, Egypte.
- De Taj Mahal in Agra, India. Het meest romantische gebouw ter wereld
- Het Alhambra in Granada, Spanje
- Colosseum in Rome (alles in Rome is zó oud!)
- Ik wil veel meer wonderen bezoeken in de wereld, zoals onder andere Ankor Wat in Cambodja, en de Santa Sofia in Istanbul.

Maar dit zijn vast niet alle wonderen van de wereld. Wat zijn de wonderen van onze lezers? Ik ben heel benieuwd.

--Machteld Hofman

Het Holland Comité

De eerste activiteit al weer achter de rug!?

De zomer weer voorbij?! Je zou het niet zeggen als ik nu op de buiten-thermometer kijk. Achter in de 30 graden!? Hopelijk zakt dat weer een beetje, want de eerste activiteiten van het nieuwe seizoen staan weer voor de deur. Voor de overzomeraars in Oman wordt het een inwisselen van Snake Gorge voor Wadi Shab!? Het Holland Comité heeft ondertussen niet stil gezeten en heeft weer eens een feestje voorbereid. Het blijft raar om zoiets te schrijven, beseffende dat 't feest, als jullie dit lezen, al weer koud (nou ja) voorbij is. Ik reken er maar op dat het een lekker Prakje?! is geweest?!. (waar slaat nu eigenlijk die !? achter hun naam op?!). Ik hoop ook dat iedereen weer bijgekletst en geroddeld is, want daar gaat het toch om, nietwaar?!. Een stukje Nederlandse gezelligheid onder de Omaanse hemel!?. Ik ben wel zeer benieuwd naar het aantal bezoekers van het feest. Voor de zomer is immers een heel contingent medelanders voorgoed vertrokken. In het kamp was het een doorlopend afscheid nemen. Velen daarvan zijn naar Nederland op voorgoed. Dat ze daar overigens nog bij konden!? Geen wonder dat ons land zakt!? (of was het nu het waterpeil dat stijgt?!). Het betekent wel dat het Holland Comité wat meer aandacht zal proberen te geven aan het betrekken van andere nationaliteiten bij onze Hollandse geneugten.

Met het krimpende bestand van Nederlanders wordt het natuurlijk ook lastiger om alle activiteiten te blijven organiseren en met dezelfde kwaliteit. Gelukkig hebben we nog steeds een behoorlijk arsenaal van mensen die aldoor weer te vinden zijn om iets (mee) op te zetten. Het Holland Comité voor dit jaar is dan ook al vrijwel compleet!? Laat ik eens de namen op een rijtje zetten:

Onze eigen kernploeg, met het vrouwelijke contingent: het impresariaat Karin Brakel en Margot Gerretsen, het secretariaat Roosmarijn Roggeveen en onze schoolliaison en overall inzetbare Geja Hadderingh. Onze 'echte mannen' Paul Vlaarkamp en Marcel Braas staan dit jaar opnieuw garant voor de technische ondersteuning. Hans van Bruggen gaat over de 'bonnetjes', begrotingen en afrekeningen; de penningmeester dus. Sinds de autoralley van vorig jaar hebben we ook de trouwe steun van Freek van Dijk. De redacteur van de Raskrabbel, Jaap Croese, maakt sinds dit seizoen ook deel uit van de kernploeg. De ambassade is doorgaans ook vertegenwoordigd. We wachten nog op vervanging van Gijs. Deze kernploeg wordt aangevuld met vertegenwoordigers (ers) van de specifieke organisatie comités. Het vaandel van het kinderfeest is overgenomen door Sandra Scholten. Zij organiseert dit samen met Sylvian de Bever, Irene Boerink en Hetty King (en natuurlijk ook met de vele andere vrijwilligers, die zich zo meteen volkomen spontaan aan gaan melden voor het helpen

op de dag zelf). Misschien komt er zelfs weer een timmertafel door het Oranjebal comité op het kinderfeest?! Margareth van der Hoeven doet het weer met Sinterklaas!? En Sinterklaas?! Die heeft geloof ik weer dezelfde kleur als vorig jaar; een veteraan als het ware!? Om de kosten te drukken zullen weer een heleboel 'open-affers' en ander Nederland-gangers worden benaderd om de pieten te ondersteunen en een pepernoten-luchtbrug te organiseren!? De zwem-4-daagse is opnieuw voor Elske Tamminga en Hetty van Bruggen. Hoewel pas in oktober, zijn zij al te water gelaten en is de organisatie al bijna rond!? En dan nog het Oranjebal comité, Fred Tangelder, Paz Hoekstra, Jan Willem Scholten, Irma van de Bas, Marjolijne de Best, Arend Roggeveen en Herman Verweij sleutelen al weer aan het grote gebeuren in Maart!? Als het goed is, is op het Kannibalen-feest al een tipje van de sluier opgelicht?!

We zoeken nu alleen nog iemand (of iemands) die de avond-wandel-4-daagse kan helpen organiseren. Vrijwilligers?! Graag richten tot ondergetekende, of iemand van de kernploeg.

De zomer had nog wel een onplezierige verrassing voor het Holland Comité in petto (en daarmee ook indirect voor alle Nederlanders): Het budget voor het HC werd zomaar ingekort met maar liefst 25%. Voor dit seizoen zullen we wel binnen het PDORC budget compensatie kunnen vinden om ons programma te kunnen uitvoeren, maar of dat zo blijft? Goed, we zullen daar nog maar niet te veel aan denken. Eerst proberen om dit seizoen weer leuke evenementen te verzorgen voor het Nederlands contingent in Oman.

Onze eerst volgende activiteiten zijn:

20-25 oktober: zwemvierdaagse
15 november: aankomst Sint

Zie verder onze kalender en zoals gebruikelijk houden we jullie o.a. per Raskrabbel op de hoogte.

Heine Gerretsen
Voorzitter Holland Comité Oman
Tel (67) 7289 (h), 8389 (o)
heine@omantel.net.om

Gezocht door en voor Holland Comité

Organisator voor de wandel-4-daagse (draaiboek aanwezig).

Voor info/aanmelding: Heine Gerretsen, tel (67) 7289(h) 8389(o)

Het **Holland Comité Oman** organiseert activiteiten en evenementen in eerste instantie gericht op de Nederlandse gemeenschap in Oman. Activiteiten staan open voor alle leden van het PDORC, ongeacht culturele achtergrond of nationaliteit en voor alle Nederlanders in Oman.

Het Holland Comité is een overkoepelende organisatie met een groot aantal sub-comité's die de afzonderlijke activiteiten organiseren. Het Holland Comité zorgt daarbij voor financiële -, logistieke -, technische - en organisatorische ondersteuning en indien noodzakelijk nemen de leden zelf actief deel aan de organisatie van de activiteiten.

De activiteiten vinden plaats op het PDO Recreation Centre en het PDORC is een belangrijke sponsor van het Holland Comité. De leden van het Holland comité komen echter zowel van PDO als van andere bedrijven. Er wordt een goede samenwerking nagestreefd met de Dutch Circle, de Nederlanders in Sur en de Nederlandse Ambassade.

Voorziter

Heine Gerretsen

Secretariaat

Roosmarijn Roggeveen

Penning-meester:

Hans van Bruggen

Techniek & Opbouw:

Marcel Braas

Paul Vlaarkamp

Freek van Dijk

Impressariaat:

Karin Brakel

Margot Gerretsen

School liaison:

Geja Haddingh

Ambassade liaison:

In afwachting

Raskrabbel liaison

Jaap Croese

Oranjebal:

Fred Tangelder

Kinderfeest:

Sandra Scholten

Zwemvierdaag-se:

Elske Tamminga

Avondvierdaag-se:

Vacant

Sinterklaas

Margareth van der

Hoeven

mijn favoriete top5:

Toen ik voor de eerste keer de Raskrabbel las, alweer bijna 2 jaar geleden, dacht ik bij het lezen van de Top 5,..oeps, dat zal niet eenvoudig zijn! Dat denk ik nu, zaterdag 15 september (deadline voor de Raskrabbel van oktober) nog steeds, maar ik zal toch iets op papier moeten zetten.

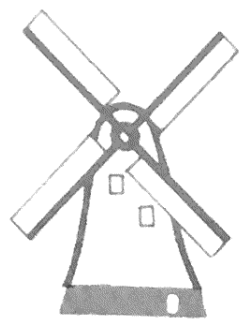
Het is al erg moeilijk om 5 nummers uit te zoeken, er is tenslotte zoveel goede muziek en om dan ook nog een volgorde daarin aan te geven is bijna helemaal niet te doen, dus ik heb maar vijf nummers genomen die ik gewoon goed vind. Het zijn allemaal nummers die iedereen vast wel kent, of die in ieder geval bekendvoorkomen.

1. **"Hotel Californië"** van The Eagles , een fantastisch nummer, van een fantastische band met een fantastische zanger; Don Henley. Don Henley heeft ook een aantal solo albums uitgebracht waarvan "The end of the Innocence" o.a. zeer de moeite waard is.
2. **"Musica é"** van Eros Ramazotti , vooral het intro is helemaal geweldig. (De goede herinneringen zal ik niet met jullie delen,..).
3. **"Total eclipse of the heart"** van Bonny Tyler, het blijft gewoon een heerlijk nummer, hoe vaak je het ook hoort.
4. **"Music"** van John Miles, een nummer dat mij vanaf de eerste keer dat ik het hoorde bijgebleven is.
5. **"Everything she wants"** van Wham!, dit is eigenlijk omdat er natuurlijk geen W mag ontbreken in de Top 5 van deze Raskrabbel. Maar, ik zal ook eerlijk toegeven dat ik een erg grote fan was van George Michael en Andrew Ridgely. De solo albums die George Michael na de Wham! tijd heeft uitgebracht klinken overigens ook best heel lekker.

Ik zou Bonnie Raitt, Emmylou Harris, Melissa Etheridge, Ilse DeLange, Amanda Marshall, Chicago, Anastacia, Kenny Rogers, Lionel Richie, Phill Collins, Chris Rea, Foreigner, Toto, Kansas, Laura Fygi, The Scorpions en nog veel meer ook nog wel willen toevoegen, maar het is nou eenmaal geen Top 50.

Het volgende slachtoffer voor de Top 5 is Peet van ' Zet. Ik heb het hem al een aantal weken geleden gevraagd. Wij stonden toen in de Snake Gorge met een man/vrouw of 10 te overleggen of we bij het betreffende punt zouden springen of toch maar met het touw naar beneden gingen,.....Het bleef angstvallig stil,..... maarrr, wie zwijgt, stemt toe! (Ik geloof dat we gesprongen zijn).

Tanya Braas

اللجنة الهولندية - عمان Holland Committee Oman

ZWEM-4-DAAGSE 20-24 OKTOBER

Het is weer zo ver !!!! De zwem4daagse staat weer voor de deur.

Heeft U vorig jaar ook mee gedaan?

Zo niet, dan is hier uw kans om samen met uw kinderen mee te doen!

De bedoeling is om op 4 avonden 10 of 20 banen te komen zwemmen. Het evenement wordt gedurende 5 avonden georganiseerd, u kunt dus 1 avond rust houden.

Er wordt elke dag gezwommen tussen 17 en 19 uur in het PDORC zwembad.

Deelname kost 1.5 RO per kind, betaling vindt plaats per barchit op de eerste avond.

De kinderen ontvangen op woensdag (de laatste avond) dan ook de traditionele zwem-4-daagse medaille.

De ouders zwemmen mee voor de gezelligheid of om zwak zwemmende kinderen die nog geen diploma hebben of met vleugeltjes om zwemmen te begeleiden. De ouders ontvangen dus geen medaille, en betalen ook geen 1.5 RO.

Ouders van deze categorie kinderen mogen een kwartier eerder starten!

Ik hoop u allen te zien op 20 oktober !!!

Voor meer informatie bel:

Elske Tamminga tel: 678682

Hetty van Bruggen tel: 678519

Ras al-Hamra Recreation Centre
Petroleum Development Oman
P.O. Box 81, Postal Code 113, Muscat, Sultanate of Oman
Telephone: 677321 - Telex: 5212 PETRO OMAN
HOLLAND COMMITTEE @ INAME.COM

مركز راس الحمراء للترفيه
شركة تنمية نفط عمان
ص.ب. 81 - صندوق بري 113 - مسقط - سلطنة عمان
هاتف: 677321 - تليكس: 5212 بترول عمان
HOLLAND COMMITTEE @ INAME.COM

THE DUTCH CIRCLE

The Dutch Circle is een organisatie die zich inzet om Nederlanders in Oman op een informele manier met elkaar in contact te brengen.

Wij organiseren daarom regelmatig borrelavonden, wadi trips, excursies en koffie ochtenden.

Voor de leden van The Dutch Circle brengen wij iedere twee maanden een nieuwsbrief uit waarin de nieuwe activiteiten worden aangekondigd.

Voor meer informatie en lidmaatschap gaarne contact opnemen met:

Bouwien Blokker tel. 697350
blokker@omantel.net.om

Tessa van der Marel tel. 603743
marel@omantel.net.om

OPROEPJES

Mededelingen

Mededeling van de Nederlandse Ambassade inzake Nieuwe Paspoorten

Op tijd naar de Nederlandse Ambassade voor een paspoort

Vanaf 1 oktober 2001 is er een nieuw paspoort en een nieuwe identiteitskaart. Tegelijk veranderen de regels voor het aanvragen van een nieuw reisdocument en het bijschrijven van kinderen. We raden Nederlanders, die een nieuw paspoort nodig hebben, aan de aanvraag zo'n 3 weken van te voren in te dienen.

Paspoort mee terugnemen op dezelfde dag als de aanvraag is niet meer mogelijk

De nieuwe reisdocumenten worden voor een betere beveiliging vanaf 1 oktober aanstaande op een centrale plaats in Nederland van ieders persoonlijke gegevens voorzien. De persoonsgegevens zullen centraal worden geregistreerd en opgeslagen. Daarom is het niet langer mogelijk om bij aanvraag van het nieuwe paspoort het reisdocument dezelfde dag mee te nemen. De wachttijd op de ambassade kan zeker in de aanloopfase langer duren. De eerste tijd moet rekening gehouden worden met een wachttijd van minimaal 10 werkdagen, maar dit kan langer duren. Raadzaam is om het paspoort ruim drie weken van tevoren aan te vragen. Bij aanvraag van het reisdocument behoort een recente pasfoto in kleur dan wel zwart/wit te worden meegenomen, die recht van voren is genomen en niet van opzij, zoals vroeger gebruikelijk was.

Kinderen bijschrijven: kind en pasfoto mee

Kinderen van elke leeftijd mogen een eigen paspoort hebben, maar hebben tot hun 18de jaar de toestemming van de beide ouders nodig of van degene die het gezag over het kind heeft. Tot en met vijftien jaar kan een kind ook worden bijgeschreven in het paspoort van de ouder. Om de identiteit van het kind vast te stellen, moet voortaan zowel het kind als een pasfoto van het kind bij de aanvraag van een bijschrijving worden meegenomen. Ook voor het bijschrijven van kinderen geldt voortaan een langere wachttijd door de centrale registratie. Voor de exacte wachttijd moet eerst ervaring met het nieuwe systeem worden opgedaan, maar ook hier geldt een wachttijd van minimaal 10 werkdagen. De pasfoto van het kind moet recht van voren zijn genomen op professionele wijze.

Het kind hoeft niet mee om het paspoort met bijschrijving op te halen, maar moet wel aanwezig zijn voor de aanvraag!

Meer informatie

Voor vragen kan men terecht op www.paspoortinformatie.com

of bij de Ambassade.

Adresgegevens: Way 3017, House 1366, Shatti Al Qurm

Telefoon: 603706 / 603719

N.B. Voor Engelstalige informatie is de domeinnaam www.passportinformation.org

Het Huizenboek

Voor velen een begrip, maar voor een heleboel (nieuwe) mensen nog een vage term. Vandaar nog eens een korte uitleg over het hoe en wat van het Huizenboek.

In het Huizenboek staan huizen (grotendeels in Nederland) die verhuurd worden door Expats, voor Expats. Momenteel staan er zo'n 20 huizen in het boek.

Bent u in het bezit van een eigen woning, in Nederland of elders, en wilt u

het graag verhuren, adverteer het dan in het Huizenboek! Of misschien zoekt

u een huis voor langere tijd, of om een paar weken de vakantie door te

brengen,... kom het boek dan eens halen! U kunt rechtstreeks contact opnemen

met de eigenaars en verdere afspraken maken.

Per 1 juni heeft ondergetekende het beheer van het boek overgenomen van

Ageeth Bosman, die het jaren in bezit heeft gehad.

Voor het lenen van het

Huizenboek en voor meer informatie kunt u contact met mij opnemen.

Tanya Braas
675488

Mobile: 942 56 23

mbraas@omantel.net.om

Boekbespreking

Hieronder kunt u een recensie vinden van een boek die op dit moment actueel is in Nederland. De recensies worden verzorgd door Bruna.nl. U kunt de boeken online bestellen op de website van www.bruna.nl/expats. Speciaal voor de expats wordt er een zeer gunstig tarief voor de verzendkosten gerekend, namelijk Hfl 20,00 per bestelling* in Europa en Hfl 40,00 per bestelling* buiten Europa.

*Mits minder dan 10 artikelen

😊😊😊😊😊 = uitstekend

😊😊😊😊 = goed

😊😊😊 = leest lekker weg

😊😊 = staat goed in uw boekenkast

😊 = hoort in een doos op zolder

Sluiers van Teheran

N. Rasmussen

Waardering:

😊😊😊😊😊

Denkend aan Iran, zie ik in het zwart gehulde vrouwen-met-sluier traag door oneindig stoffige straten gaan, rijen boos bebaarde tulbanddragers al anti-Amerika leuzen scanderend urenlang op een pleintje staan. Ach ja. Gevoelens van angst, beklemming en onbegrip begeleiden de beelden. Sinds het land na de revolutie in '78 in handen is van moslimfanaten, is Iran niet bepaald een vakantie hot spot. Slechts een enkeling voelt zich aangetrokken, meestal uit interesse en nieuwsgierigheid. Landen die we moeilijk kunnen vatten, volkeren waarmee we ons moeilijk kunnen identificeren zijn immers bijzonder boeiend studiemateriaal. Diegenen die door Iran reizen, zijn dan ook hoofdzakelijk avonturiers op zoek naar geheimzinnigheid. Of journalisten en schrijvers op zoek naar intrigerend materiaal.

In die laatste groep mag Nina Rasmussen zich plaatsen. Deze voormalige actrice en toneelschrijfster uit Denemarken wilde aan den lijve ondervinden hoe mensen leven in dit voor westerse begrippen zo geheimzinnige land en besloot drie maanden door Iran te trekken.

Rasmussens persoonlijke verslag is - laat ik maar met de deur in huis vallen - een eye opener. Rasmussen heeft tijdens haar reis kennelijk de juiste mensen ontmoet en de juiste gebeurtenissen meegemaakt om ons een minder eenzijdig Iran voor te schotelen dan we tot nu toe gewend zijn. Het boek toont in ieder geval een vriendelijker Iran dan Betty Mahmoody in haar In een sluier gevangen beschrijft, weet ook Rasmussen die - mede door dit boek - gestimuleerd werd zelf een kijkje te nemen. Nee, het Iran van de Deense is er een met twee gezichten. Er is absoluut een bepaalde dreiging - zeker van de kant van de politie die alles wat naar het Westen riekt nauwlettend in de gaten houden. Ook in de verhalen die Rasmussen te horen krijgt zit vaak een dreigende ondertoon. De mensen leven in angst, hetgeen ook begrijpelijk is, vooral wanneer je bijvoorbeeld leest dat zo'n vijf jaar geleden deelnemers van de revolutie rondreden en spijkerbroekdragende mensen met messen (!) in de benen staken Vrouwen met lippenstift werden eveneens gestraft. Het lippenrood werd met een papieren zakdoek van het gezicht geveegd. In de tissues waren scheermesjes verstopt...

De bevolking van Iran voelt zich echter niet alleen onderdrukt. Het weet toch ook van het leven te genieten. Onder de bedekkende stoffen van de chador dragen de vrouwen felgekleurde bloezen en jurken. Achter de sluier schuilt regelmatig een tevreden glimlach. Iranese vrouwen zijn zelfs bijzonder ijdel en laten de dekmantel vallen, zodra ze uit het zicht van de revolutiebegeleiders en de politie zijn. Achter het gewaad schuilt een normale vrouw met wensen, behoefte en verlangens. Dat is vooral zo bij de vrouwelijke inwoners van het eiland Ormoes. Deze vrouwen dragen rode maskers en zijn zodoende volledig bedekt. Het masker heeft echter een schoonheidsfunctie: het Iranese schoonheids-ideaal schrijft een blanke huid voor. En dus draagt men een masker om te voorkomen dat de zon het enige getoonde stukje huid bruin brandt.

U begrijpt het al: Sluiers van Teheran opent de grenspoorten van dit mysterieuze land en toont het leven van alledag dat vooral interessant wordt als de sluier verdwijnt. Dan komt er immers de ware aard van de Iraniërs naar voren, wordt de sterke drank vanonder de tafel tevoorschijn gehaald en wordt er over wereldse onderwerpen gesproken. Men is echter voortdurend op zijn hoede. Men vermaakt zich, maar blikt telkens achterom. Al met al is Sluiers van Teheran een uitermate intrigerend boek, zonder al te veel franje op papier gezet door Rasmussen. De materie spreekt voor zichzelf en heeft geen welsprekende of fraai formulerende stem nodig om overtuigend te zijn. En dat is in dit geval genoeg. (OvT)

Bij www.bruna.nl/expats Hfl 43,52